

КАЛЕНДАР — АЛЬМАНАХ

ЖІЛДА 1972

календар альманах

МІТЛА

НА 1972 РІК

ANUARIO DE LA REVISTA UCRANIA

de Humor y Sátira

"ЛА ЕСОВА"

para el año 1972.

diasporiana.org.ua

ВИДАВНИЦТВО ЮЛІЯНА СЕРЕДЯКА

БУЕНОС - АІРЕС — 1971

Dirección y Administración:
LA ESCOBA
Casilla de Correo N° 7
(Sucursal 7)
Buenos Aires
Rep. Argentina

Ілюстрований журнал гумору і сатири.

Виходить що місяця.

Видає І за Редакцію відповідає Ю. Середіак
Передплата за 1 рік 12 нов. пезів
Ціна за 1 примірник 1 нов. пез

Англія 1 фунт

Австралія \$ 2.50

Бразилія 10 нов. круз.

ЗСЛ і Канада \$ 3.50

В інших країнах рівновартість ам. \$ 3.50

LA ESCOBA

REVISTA UCRANIANA
DE HUMOR Y SATIRA

Aparece una vez por mes.

Director responsable:

Julian Serediak

Suscripción: (Ley 18.188)

Precio de ejemplar: 1 peso

Anual: 12 pesos

Tall. Gráficos "Champion"
c. Mercedes 2163. Bs. As.

Передрук дозволений за поданням джерела.

Correo Argentino	TARIFA REDUCIDA
Sucursal 7	
(V. Sarsfield)	
Concesión N° 4072	
Titulo de Propiedad	
Intelect. N° 1.091.146	

Suplemento de la revista "La Escoba"

IMPRESO EN LA ARGENTINA
PRINTED IN ARGENTINA

НОВОРІЧНІ МІРКУВАННЯ

*Розсусає виднокруги
Рік Сімдесят Другий
І, як ми передбачали,
Наслідок незданий.*

*До кінця старого року
Спокій зник потроху,
Кожна хата, як фортепіано,
Стойть і трясяться.*

*Чи сьогодні не залишуть
Уночі до неї?
Чи не виштовхнуть залином
З голови ідеї?*

*Розпашнились напасті,
Чхають на всі власті,
А в судів одна турбота:
Виправдати чорта.*

*Чорт — бідака, як ми знаєм,
Виганець із разу,
Треба чортові, ій-Богу,
Дати допомогу...*

*І в того громадянина,
Скрябженого сина,
Весь рятунок від наруги:
Рік Сімдесят Другий.*

*Ось, мовляв, як доживемо,
Зникне з світу демон,
Будуть завжди біля хати
Ангели співати.*

*Пропадуть воєнні багна,
Людських прав досягнені,
Брежнєв варварські колосни
Ліквідує поспіль.*

*А тоді ще проголосити:
Денінізму досить!
Хай живе нова стихія —
Наддемократія!*

*Стрінъмо танцем «бузи-бузи»
Рік Сімдесят Другий,
Ниймо грану, пиймо віскі,
Бо вже щастя близико.*

*А якщо б іgra не сдалася,
Вам скажу в секреті:
Не журтъся, є в запасі
Рік Сімдесят Третій!*

Ivan Евентуалъний

DE LA EDITORIAL

En el mundo que nos rodea hay muchas cosas lindas. Entre ellos hay una especial: la sonrisa. El humor, la sátira y también la caricatura tienen un fin: crear la sonrisa. Una vez será la sonrisa de felicidad, otra vez una sonrisa irónica, pero siempre el que sonreirá será el hombre.

Quién inventó la sonrisa? Esto es un secreto común. Ya en el Paraíso Terrenal Adán le sonreía a Eva, y viceversa, y uno se rindió al otro por medio de ese privilegio común. Para el hombre moderno la sonrisa es un alivio en los momentos tristes y alegres de la vida.

Ya desde hace veinticuatro años la revista ucraniana LA ESCOBA se dedica a hacer reír a sus lectores. Y también es una costumbre para nosotros mandarle a Ud., Estimado Lector un nuevo mensajero de la sonrisa — el Almanaque 1972, con nuestros mejores augurios y felicidades para este año.

Les deseamos un Feliz Año Nuevo y con muchas sonrisas!

La Dirección.

СЛОВО ДО ЧИТАЧІВ

Кожна людина, що сподівається приходу милого гостя, рада цьому гостеві. Вона снує пляни зустрічі, розмов, і бажає провести час із приходом милого гостя по-дружньому і весело.

Бувають інколи і приємні зустрічі випадкові. Зустрічаєте давнього друга, земляка, доброго знайомого, яких не бачили »копу літ«. І нараз — несподівана зустріч. Дружній стиск руки, щира усмішка і розмова про те, що було, як »ми були, пане-братьє, молодії...«

Цодібна зустріч чекає Вас, Шановні Читачі, і в той момент, коли зустрінете цьогорічний календар »Мітли«. Неодин Читач чекає на цю зустріч і одержує календар з пошти, інший зустріне календар у свого знайомого, ще інший »познайомиться« з ним у книгарні чи в кольпортера. Не сумнівасмось в тому, що всі ті »зустрічі« будуть дружні, пірні, і чо кожний з вас зустріне календар »Мітли« радісно, як торік, як тому десять років, як тоді, коли ми були, пане-братьє, »Грінорами«, дивилися як інші ведуть авто, а на згадку про власну хату все ще мали перед очима баракові приміщення...

Це правда, що зустрічаемось у часах невеселих. Кожний з нас має чимало проблем і клопотів. Власних і громадських. Але не все треба журитись і займати себе проблемами. Так можна »зайстись на смерть«. Треба отже знайти час на відпругу, щоб провести частину свого життя у веселій атмосфері. Тож шукаючи тієї »атмосфери«, не забувайте Шановні Читачі про Ваш календар »Мітла«. Він, як і його попередники — викликає Вас на дружню усмішку, таку потрібну в житті кожній людини.

Видавництво Юліана Середяка

СІЧЕНЬ

нв. ст. н українські свята:
ст. ст. I

- 1 19 С Св. мч. Боніфатія
2 20 Н 30 по П. Іgn. Богонос.
3 21 П Св. мчц. Юліяни
4 22 В Св. вмц. Анастасії
5 23 С 10 муч. в Криті
6 24 Ч Святгечір, св. Євгеній
7 25 П РІЗДВО ХРИСТ.
8 26 С. СОБ. ПР. БОГОРОД.

9 27 Н 31 по П. Св. Стефана
10 28 П Св. Йосифа обруч.
11 29 В Свв. Дітей уб. у Вифл.
12 30 С Св. мчн. Анізії і Зотика
13 31 Ч Преп. Меланії
14 1 П НОВ. РІК, Вас. Вел.
15 2 С Сильвестра папи

16 3 Н 32 по П. прор. Малахії
17 4 П Собор 70 Апостолів
18 5 В Навеч. Богоявлення
19 6 С БОГОЯВЛ. ГОСПОД.
20 7 Ч Собор св. Івана Хрес.
21 8 П преп. Еміліяна
22 9 С Св. мч. Полієвкта

23 10 Н 33 по П. Св. Григорія Вел.
24 11 П Преп. Теодосія Вел.
25 12 В Св. мц. Татіяни
26 13 С Свв. Ермила і Страт.
27 14 Ч Отців в Синаї убитих
28 15 П Преп. Павла і Гавриї.
29 16 С покл. оковам св. Пет.

Для
пригадки:

1. Новий Рік
6. Трьох Королів

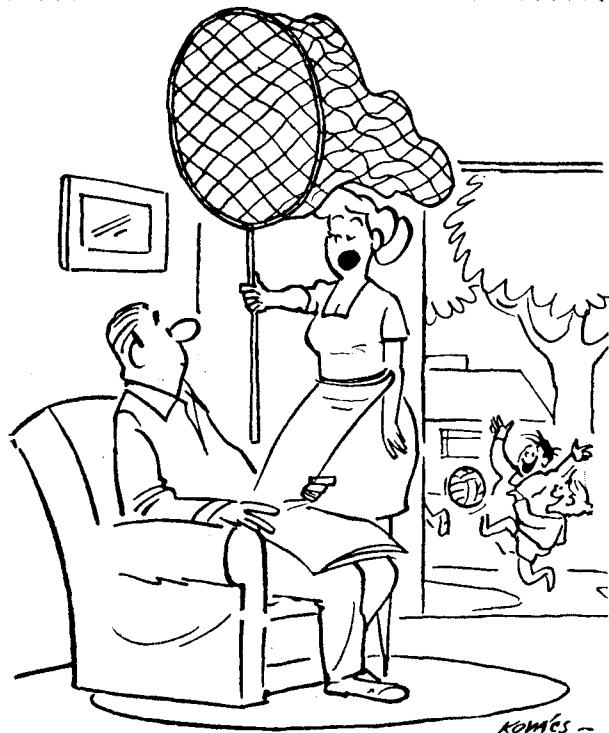
В ДОБУ ТЕХНІКИ

— Ти чув? У Krakovі знайшли листи Шевченка до Залєсского.

— Страх, як та пошта тепер працює!

РОЗКРИТА ТАЄМНИЦЯ.

Радіо Ереван розкрило таємницю, чому в ССРР постійний брак м'яса. Цей брак постав тому, бо свині сидять в політбюрі, барани в партії, корови в міністерствах, телята в комсомолі а воли тягнуть трактори в час колгоспних робіт.

— Йди і полапай дітей та принеси їх до хати, щоб могли врешті з'їсти підвечірочок.

ЛЮТІЙ

А
нв. ст. н українські свята:
ст. ст. I

- 1 19 В Преп. Макарія
2 20 С Преп. Євфімія Вел.
3 21 Ч Преп. Максима Іспов.
4 22 П Св. ап. Тимотея
5 23 С Свмчн. Клиmenta

Дж
пригадки:

- 6 24 Н Бл. Сина, Ксенії Окс.
7 25 П Св. Григорія Богосл.
8 26 В Преп. Аркадія
9 27 С Преп. Петра Єгипет
10 28 Ч Преп. Єфрема Печер.
11 29 П пер. монц. Ігнн. Богс.
12 30 С ТРЬОХ СВЯТИТЕЛІВ

- 13 31 Н М'якоп. Св. Кири
14 1 П Свмч. Трифона
15 2 В СТРІЛ. ГОСПОДНЕ
16 3 С Св. Симона і пр. Анни
17 4 Ч Преп. Ісидора
18 5 П Свмч. Агафії
19 6 С Свмч. Христини

- 20 7 Н Сиропусна. Пр. Луки
21 8 П Свпр. Захарії. П. В. П.
22 9 В Преп. Панкратія
23 10 С Мчн. Харлампія
24 11 Ч Свчнм. Власія
25 12 П Св. Мелетія
26 13 С Преп. Мартиніяна

- 27 14 Н 1 Вел. Посту. Кирила
28 15 П Св. ап. Очесима
29 16 В преп. Касіяна

З А П І З Н О ...

Представниця одної релігійної секти в Америці, вже старша віком жінка, прийшла навертати на лоно своєї секти багатого фабриканта.

— Місис, шкода вашого труду, я старий грішник, і мене вже шкода навертати.

— Нічого не шкодить. Бачите, я за молодих років також грішила, а тепер живу зовсім не так.

— То чому ж ви не прийшли мене навертати тоді, як були молодою?

— Татка неза вдома. Коли прийде? За 20 років.

БЕРЕЗЕНЬ

Д
НВ. СТ. Н українські свята:
СТ. СТ. І

- 1 17 С Смч. Памфіла
2 18 Ч Свв. Теодора і Тірона
3 19 П Св. Лева папи
4 20 С Св. а . Архипа. Пом.

Д л я
п р и г а д к и :

- 5 21 Н 2 Вел. П., пр. Корнил.
6 22 П Преп. Тимотея
7 23 В Свмч. Маврикія
8 24 С Свмч. Полікарпа
9 25 Ч Преп. Еразма
10 26 П Св. Тарасія
11 27 С Преп. Поділля. ПОМ.

- 12 28 Н 3 Вел. П. Преп. Тита
13 29 П Преп. Василія іспов.
14 1 В Преп. Євдокії
15 2 С Преп. Сави
16 3 Ч Свмч. Євтропія
17 4 П Преп. Герасима
18 5 С Свмч. Кочона. Помин.

- 19 6 Н 4 В. П., 42 мчн. Амор.
20 7 П Преп. Павла, Омеляна
21 8 В Преп. Теофілакта
22 9 С Св. 40 мучеників
23 10 Ч Преп. Анастасії
24 11 П Св. Софронія
25 12 С Преп. Теофана

- 26 13 Н 5 В. П. преп. Никиф.
27 14 П Преп. Бенедикта
28 15 В Свмч. Агапія
29 16 С Свмч. Юліяна
30 17 Ч Преп. Олексія
31 18 П Св. Кирила Єдусал

КЛОПІТ ПАТРІОТА

Зустрілися двоє знайомих.

— Як поживаєте? Довго вас не бачив?

— Бо й ніде не ходжу.

— Чому? Як? Що за причина?

— Бо зі мною таке діється: як бенкет чи весілля — мене не просить, а як збірка на національну справу — від мене зачинають. От тому й ніде мене немає...

● Жінка — це хрест, що його носять і деякі жиди.

— Коли ж, наречиті, на мій спів вийде моя мила?..

КВІТЕНЬ

А
нв. ст. и українські свята:
ст. ст. I

1 19 С Смчн. Дарії, Хризант.

2 20 Н Вербна. Преп. Отців

3 21 П Св. Якова ісповід.

4 22 В Свмч. Калиніка

5 23 С Смчн. Лідії, Нікона

6 24 Ч ВЕЛИКИЙ, пр. Захар.

7 25 П БЛАГОВ. П. БОGOR.

8 26 С ВЕЛИКА, Соб. Ар. Г.

Дж
пригадки:

9 27 Н ВЕЛИКДЕНЬ

10 28 П Світлій. Пр. Іларіона

11 29 В Світлій, пмчн. Марка

12 30 С Преп. Івана Ліствч.

13 31 Ч Преп. Іпатія

14 1 П Преп. Марії Єгипт.

15 2 С Преп. Тита

16 3 Н Томина, преп. Никити

17 4 П Преп. Йосифа

18 5 В Преп. Теодори

19 6 С Св. Методія

20 7 Ч Св. Георгія іспов.

21 8 П Преп. Іродіона

22 9 С Мчн. Євпсихія

23 10 Н Миронос. Св. Терентія

24 11 П Свмч. Антипи

25 12 В Преп. Атанасії

26 13 С Свмч. Артимона

27 14 Ч Св. Мартини

28 15 П Апост. Аристарха

29 16 С Мчн. Агапії, Ірини

30 17 Н Розслабл. св. Симеона

2. Великденъ

СУСІДСЬКІ НОВИНИ

— Сусідко, ви чули? — таємниче каже фармерка своїй сусідці.

— А що трапилось?

— Та Петрів Стіф привіз таку високу невістку, ну, може така як ви, і таку страшну, ну як ви, а може і ще страшнішу.

ТОЧНИЙ РЕЧЕНЕЦЬ

— Чи не міг би ти мені позичити до дня виплати двадцять доларів?

— А коли буде день виплати?

— Як заплачу тобі довг!

tp

— 'Бачиш, стара! Отакий модель ӯукенки маєш собі купити!

ТРАВЕНЬ

д
нв. ст. и українські свята:
ст. ст. і

- 1 18 П Свмч. Віктора
- 2 19 В Преп. Никифора
- 3 20 С Препт. Івана
- 4 21 Ч Смчн. Віталія
- 5 22 П Свал. Наташаїла
- 6 23 С Влкмчн. Юрія Пер.

Для
пригадки:

- 7 24 Н Самар., Сави Страт.
- 8 25 П Св. євнг. Марка
- 9 26 В Св. Василія
- 10 27 С Свшмч. Симеона
- 11 28 Ч Св. Максима
- 12 29 П Св. 9 мч. в Кизиці
- 13 30 С Св. ап. Якова

- 14 1 Н Сліпого, прор. Єремії
- 15 2 П Благ. князів Бор. і Гл.
- 16 3 В Преп. Теодосія Печ.
- 17 4 С Свмчц. Пелагії
- 18 5 Ч ВОЗН. ГОСПОДНЕ.
- 19 6 П Преп. Йова многостр.
- 20 7 С Явл. Чесн. Хреста

- 21 8 Н Св. Отц. Іоана Бог.
- 22 9 П Св. Миколая Чудотв.
- 23 10 В Св. ап. Симона Зилота
- 24 11 С Свв. Кирила і Метод.
- 25 12 Ч Св. Еліфанія
- 26 13 П Свмчц. Глікерії
- 27 14 С Свмч. Ісидора. Помин.

- 28 15 Н ЗЕЛ. СВЯТА. Пр. Ісаї
- 29 16 П ДЕНЬ СВ. ДУХА.
- 30 17 В Св. ап. Андроніка
- 31 18 С Мчн. Теодота

»Е Л Е ГА Н Т И..

Після закінчення другої світової війни, заходять в Ляйницігу до однієї галантерійної крамниці двох совєтських офіцерів, і один з них каже:

— Продайте нам по три рукавички.

— Чому три, аджек вистачає дві, — відповідає продавчина.

— Ні, хочемо таки три, — настоює на своєму один із офіцерів, і додає: — Ми хочемо бути теж елегантами і посити одну рукавичку в руці.

ІР

ІС

— О, добре, що прийшли. В нас якраз пайкраща хвилина дозвілля — дивимось *Моліцько-кримінальний* фільм.

ЧЕРВЕНЬ

А
нв. ст. н українські свята:
ст. ст. 1

1 19 Ч Свящмч. Патрикія

2 20 П Свмч. Талалея

3 21 С Свв. Конст. і Олени

Дж
пригадки:

4 22 Н 1 по П'ятид. св. Софії

5 23 П Євфросінії. Поч. Пет.

6 24 В Свмч. Мелетія

7 25 С Преп. Симеона стовп.

8 26 Ч Св. ап. Карпа

9 27 П Преп. Терапонта

10 28 С Преп. Микити

11 29 Н 2 по П. Прм. Теодосії

12 30 П Преп. Терентія

13 31 В Св. Петроніли

14 1 С Свмч. Юстина

15 2 Ч Св. Никифора

16 3 П Св. Павлини

17 4 С Св. Митрофана

18 5 Н 3 по П., Свмч. Дорот.

19 6 П Преп. Вісаріона

20 7 В Свящмч. Теодота

21 8 С Св. Нікандра і Маркія.

22 9 Ч Св. Кирила, св.. Теклі

23 10 П Свмчц. Антоніни

24 11 С Св. ап. Вартоломея

25 12 Н 4 по П. Онуфрія Вел.

26 13 П Свмчц. Акиліни

27 14 В Св. прор. Єлісея

28 15 С Свмч. Модеста

29 16 Ч Преп. Тихона

30 17 П Свмч. Мануїла

1. Боже Тіло

ПРАЦЯ І ОЩАДНІСТЬ ЗАБЕЗПЕЧУЮТЬ
ВАШУ МАЙБУТНІСТЬ

1. Щадничі вклади без права виписування чеків

6 $\frac{1}{2}$ %

2. Термінові вклади (більші суми) на 2 і більше років

7 $\frac{3}{4}$ %

3. Студійні і пенсійні вклади на 7%

- Приймаємо особисто й поштою ощадності та проводимо чекові обороти;
- Уділяємо мортгеджові та особисті позички на догідні сплати;
- Видаємо »моні ордери« і »травел чеки« Амерікен Експрес.

”БУДУЧНІСТЬ“

КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

140 Bathurst St., Toronto 2B.

Тел. 366—9863 або 366—4547

83 - 85 CHRISTIE ST. — TEL. 533—0244

● ПЕРШОРЯДНА УКРАЇНСЬКА СТОЛЯРНЯ ●
● в БЕРИССО ●

СТЕПАНА НИКОНА

виконує всякі роботи з ділянки деревного
промислу.

ЦНИ УМІРКОВАНІ

C A R P I N T E R I A
d e
E S T E B A N N Y K O N

calle Montevideo 1488

BERISSO

ОРИГІНАЛЬНИЙ ДІЯГНОЗ

— Пане докторе, чи це правда, що геніяльність — це хвороба?

— Ніби так, але не турбуйтесь цим, бо ви маєте вигляд зовсім здорової людини.

ВАЖЛИВА ПРИЧИНА

— Мій чоловік вернувся учора вночі дуже пізно.

— І ви що, чекали на нього? — питає сусідка.

— Ні, бо мала страшну хрипку.

— Це мені трапилося уперше, що корова так на мене розлютилась...

ЛІПЕНЬ

нв. ст. н українські свята:
ст. ст. 1

- 1 18 С Преп. Леонтія
2 19 Н 5 по П. ап. Юди Тадея
3 20 П Свмч. Методія
4 21 В Свмч. Юліяна
5 22 С Свщнмч. Євсевія
6 23 Ч Свмчц. Агрипіни
7 24 П Різдво Іоана Хрест.
8 25 С Преп. мчнц. Февронії

Для
пригадку:

- 9 26 Н 6 по П. Преп. Давида**
10 27 П Св. Іоанни мироноси.
11 28 В пер. мошц. Кири і Ів.
12 29 С Св. ап. Петра і Павла
13 30 Ч. Собор 12 апостолів
14 1 П Св. Косми і Дам'яна
15 2 С Пол. Ризи Бож. Мат.

- 16 3 Н 7 по П. П. Анатолія**
17 4 П Св. Лукії
18 5 В Преп. Атанасія
19 6 С Преп. Сісоя
20 7 Ч Преп. Євфросінії
21 8 П Свмч. Прокопія
22 9 С Смчн. Панкратія

- 23 10 Н 8 по П. Пр. Антонія П.**
24 11 П Блаж. княгині Ольги
25 12 В Свмч. Іларія
26 13 С Соб. Архам. Гавриїла
27 14 Ч Преп. апост. Акили
28 15 П Св. Володимира Вел.
29 16 С Свмчн. Атиногена

- 30 17 Н 9 по П. Свмц. Марини**
31 18 П Свмч. Еміліяна

ДІБРАНД ПАРА..

— Де можна зустрінути найхраще дібрану пару? —
питає отець духовний молодих, підготовляючи їх до
шлюбу.

Молодий глянув на молоду, а потім відповів:

— Та, гадаю, що в крамниці з черевиками.

ПРИЄМНА ВІСТКА

Приїхав батько з відпустки й питає малого сина:

— Петруся, хто був у нас, як мене не було вдома?

— Та приходив один лікар.

— Лікар? Звідкіля знаєш, що це був лікар?

— Бо казав раз мамі, що дуже обтисла спідниця
шкодить на травлення.

— А тепер, мишико, мене розумієш?

СЕРПЕНЬ

А
нв. ст. н українські свята:
ст. ст. I

Для
пригадки:

1	19	В Преп. Мокрини
2	20	Св. пророка Іллі
3	21	Ч Преп. Симеона
4	22	П Св. Марії Магдалини
5	23	С Свмч. Трохима
6	24	Н 10 по П. Бориса і Гліба
7	25	П Успіння прав. Анни
8	26	В Свмч. Параскеви
9	27	С Свмч. Пантелеймона
10	28	Ч Тв. апост. Никанора
11	29	П Свмч. Калініка
12	30	С Св. апост. Сили і Акр.
13	31	Н 11 по П., Преп. Євдок
14	1	П св. Маковейв. Поч. Сп.
15	2	В Свящмч. Стефана
16	3	Св. отця Ісаакія
17	4	Ч Свв. 7 молодців з Еф.
18	5	П Св. мчн. Євсигнія
19	6	С ПРЕОБР. ГОСПОД.
20	7	Н 12 по П., Преп. Домет
21	8	П Преп. Еміліяна
22	9	В Св. апост. Матвія
23	10	С Св. мчн. Лаврентія
24	11	Ч Св. мчн. Евила
25	12	П Свмч. Фотія
26	13	С Максима ісповідника
27	14	Н 13 по П., Пер. м. Теод
28	15	П УСПІННЯ П. БОГОР.
29	16	В пер. неруктв. Образу
30	17	С Св. мчн. Мирона
31	18	Ч Свмч. Флора і Лавра

НЕБАГАТО БРАКУВАЛО...

— Небагато бракувало і я був би оженився.
— А скільки бракувало?
— Молодій бракувало три тисячі доларів, а мені --
охоти на женячку.

УВАГА, ДІТИ!..

В одній початковій школі каже учителька до дітей:
— Діточки, увага! Коли я вам говоритиму про бабу-
Ягу, не дивіться в вікно, а тільки на мене!

ENTRE

— Оцл в капелюшку, третин зліва, це і є моя жінка.

ВЕРЕСЕНЬ

А
нв. ст. и українські свята:
ст. ст. і

1 19 П Свмч. Андрея	Дж
п р и г а д к и :
2 20 С Прор. Самуїла	
3 21 Н 14 по П., ап. Тад. і В.	
4 22 П Свмчн. Агатоніка	
5 23 В Свіщмч. Іринея	
6 24 С Свіщмч. Євтихія	
7 25 Ч Св. апост. Тита	
8 26 П Св. Адріяна і Наталики	
9 27 С Преп. Пімена	
10 28 Н 15 по П., Августина	
11 29 П Усікн. Св. Івана	
12 30 В Св. Олександра	
13 31 С пол. Пояса Пр. Діви	
14 1 Ч Преп. Симеона стовп.	
15 2 П Св. мчн. Маманта	
16 3 С Св. Василіса і Домни	
17 4 Н 16 по П., мчн. Вавили	
18 5 П Захарія і Єлісавети	
19 6 В чудо Арх. Михаїла	
20 7 С Преп. Макарія Київс.	
21 8 Ч РІЗДВО ПР. БОГОР.	
22 9 П Свап. Якима і Анни	
23 10 С Свіщмч. Мінодори	
24 11 Н 17 по П. Св. Теодори	
25 12 П Свіщмч. Автонома	
26 13 В Свмч. Корчиця	
27 14 С ВОЗДВ. ХР. ГОС. Піст	
28 15 Ч Сввмч. Микити	
29 16 П Влкмчн. Євфимій	
30 17 С Св. Віри, Надії, Люб.	

В СОВЕТСЬКОМУ РЕСТОРАНІ

— Товаришу офіціяント, щось влетіло крізь відчинене вікно в мій суп! — каже гість до офіціянта.

Той відповів:

— О, певно знову розбився якийсь спутник! ..

— ** —

»ТЬОХНИКА БОЛЬШАЯ«...

— Скажіть, де зупинка автобусу?

— Та в кожній калабані! ..

— Бачу, що твої улюблени футболісти знову програли...

ДІОВТЕНЬ

нв. ст. н українські свята:
ст. ст. і

- 1 18 Н 18 П. Адріяни і Софії
2 19 П Св. мчн. Трофима
3 20 В Евстахія і Татіяни
4 21 С Св. прор. Йони
5 22 Ч Свпрор. Йони
6 23 П Зач. св. Іоана Хрес.
7 24 С Свмчц. Теклі

Для
пригадки:

- 8 25 Н 19 по П. Євфrozінії
9 26 П Св. ап. Івана Богосл.
10 27 В Св. мчн. Калістрата
11 28 С Преп. Харитона
12 29 Ч Преп. Кириака
13 30 П Свящмч. Григорія
14 1 С ПОКРОВ ПР. БОГОР.

- 15 2 Н 20 по П. Св. Кипріяна
16 3 П Преп. Дионісія
17 4 В Св. Вероніки
18 5 С Преп. Дам'яна
19 6 Ч Свмч. Макарія Київс.
20 7 П Преп. Сергія і Вакха
21 8 С Преп. Пелагії

- 22 9 Н 21 П. Свап. Якова Ал.
23 10 П Преп. Теофіла
24 11 В Св. мчн. Андроніка
25 12 С Свмчц. Домініки
26 13 Ч Свмч. Карпа
27 14 П Преп. Параскеви і Н.
28 15 С Преп. Євфимія

- 29 16 Н 22 по П., ХР. ЦАРЯ
30 17 П Прор. Осії, Андрія
31 18 В Св. ап. і єван. Луки

НОВА ПРОБЛЕМА

— Ну, і ви вдоволені, що позбулися ревматизму? —
питає лікар свого пацієнта.

— Я — так, але вдома жінка і діти невдоволені.

— Ов, а то чому?

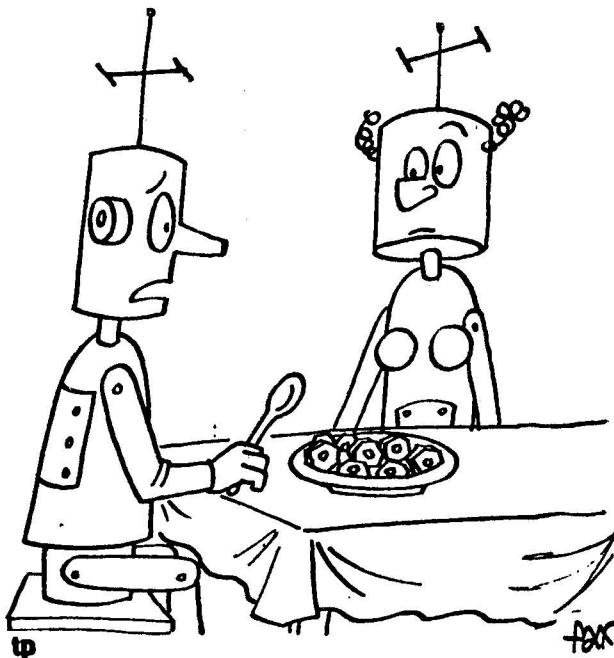
— Бо тепер ніхто не знає, яка буде погода перед
виїздом на пікнік в суботу чи в неділю.

ПАРТИЙНИЙ МЛІН...

— Петренко, ти чому вириваєш сторінки з історії
партий? — питав учителька під час лекції.

— Бо це давніше видання, і деякі сторінки повири-
вали ще в книгарні, а тепер деякі листки самі випадають.

ГУМОР МАЙБУТНЬОГО

— Гх... Властиво ті сендвічі ми мали дістати аж на вечерю.

Листопад

и в. ст. и **українські свята:**
ст. ст. I

- 1 19 С Св. прор. Йоіла
2 20 Ч Свмч. Артемія
3 21 П Преп. Іларіона Вел.
4 22 С Св. Аверкія. **Помин.**

**Д хя
п р и г а д к и :**

- 5 23 Н 23 по П. Свап. Якова
6 24 П Преп. Арети
7 25 В Св. мчн. Маркіяна
8 26 С **Свемч. Димитрія Сол.**
9 27 Ч Преп. Нестора Літоп.
10 28 П Св. мчн. Параск. і Н.
11 29 С Свмчц. Анастасії Рим.

- 12 30 Н 24 П. Зиновія і Зин-ї
13 31 П Преп. Никодима
14 1 В Свв. Косми і Дам'яна
15 2 С Свмч. Акиндина
16 3 Ч Св. мчн. Акепсина
17 4 П Преп. Йоакінія
18 5 С Свмч. Галактіона

- 19 6 Н 25 по П. Луки Печер.
20 7 П Преп. Лазаря
21 8 В Соб. архстр. **Михаїла**
22 9 С Св. Онисифора
23 10 Ч Свмч. Ореста
24 11 П Свмч. Мини, Віктора
25 12 С Свіщмч. Йосафата

- 26 13 Н 26 по П. св. Іоана Зол.
27 14 П Св. ап. Пилипа
28 15 В Свмч. Гурія. Поч. Пил.
29 16 С Тв. апост. Матвія
30 17 Ч Преп. Григорія, Макс.

1. Всіх Святих

ЦИГАНОВА ПОРАДА

Малий циганчук попік пальця в кузні старого цигана. Малюк почав кричати.

— Цить, не кричи, а встроми пальця в рот, — почав напучувати старий циган малого.

— І це щось поможе на опеченння?

— На опеченння ні, але на крик — так!

- Він так перебільшував свої геройства, що слухачаж здавалося, тіби дивляться в мікроскоп.

— Ці пастильки заживайте пів години перед пробудженням.

ГРУДЕНЬ

А
НВ. СТ. Н українські свята:
СТ. СТ. І

- 1 18 П Свмч. Романа і Плат.
2 19 С Преп. Варлаама

3 20 Н 27 по П. Пр. Григорія
4 21 П ВВЕД. в ХР. ПР. БОГ.
5 22 В Св. ап. Филимона
6 23 С Св. Митрофана
7 24 Ч Сввмчц. Катерини
8 25 П Свіц. Климента папи
9 26 С Преп. Аліпії стовпн.

10 27 Н 28 по П., Вкмч. Якова
11 28 П Свпрепмч. Стефана н.
12 29 В Прел. Никтарія
13 30 С Св. ап. Андрія Первз.
14 1 Ч Св. прор. Наума
15 2 П Св. прор. Авадума
16 3 С Св. прор. Софонії

17 4 Н 29 П. Свмц. Варвари
18 5 П Преп. Сави Освяще.
19 6 В Св. МИКОЛАЯ ЧУД.
20 7 С Св. Амвросія
21 8 Ч Преп. Потапія
22 9 П ЗАЧ. ПР. БОГОРОД.
23 10 С Св. мчн. Мини

24 11 Н 30 по П., Дан. словлі.
25 12 П Св. Спиридона
26 13 В Свмч. Мардарія
27 14 С Св. мчн. Тирса
28 15 Ч Свмч. Елевтерія
29 16 П Св. прор. Аггея
30 17 С Св. прор. Даниїла

31 18 Н 31 по П., мчн. Севаст.

Д л я
п р и г а д к и :

25 Різдво Христове

КУЛЬТУРНА ДРУЖИНА

Нарікав часто чоловік на свою дружину, що не вміє варити. Вона слухала, слухала, а вкінці каже:

— Пошо стільки нарікати?! Ти гадаєш, що те, що я зварила, мені смакує? А однак я так культурно вихована, що не нарікаю.

НЕПЕРЕДБАЧЕНА ПРИЧИНА

— Микола, кажуть, що твоя дружина, нібито, поїхала над море сама, тільки з шофером.

— Та що пораджу, як тажа дурна, що не потрапить навчитись сама авто провадити.

— Бачу, моряче, що ти щось скриваєш передо мною!

СИЛА ЩИРОГО УСМІХУ

В різні способи можна показати нашу приязнь і любов до інших. А один з-поміж них, легкий і гарний спосіб приязній любові: це усміхі.

Не говоримо про той нещирій, самолісбний, посміхливий усміх, який понижкає інших, судить, тішиться з нещастя близького.

Говоримо про усміх щирій, який випливає з чистої душі, з повного любові серця. Говоримо про усміх ясний, повний, погідний. Про усміх приятельський.

Вміти широко усміхатися: як це гарно! Скільки тут міститься краси, сили, доброти, щирості! Коли будеш мати нагоду, читаче, поглянь колись на той усміх старенького дідуся до малих дітей. Поглянь на усміх малої невинної дитини до якої з нею бавляться, її розвеселяють. Поглянь на усміх мами до дитини. Поглянь на усміх якоїсь хворої людини до тих, які стараються про її здоров'я. Поглянь також і на майже незамітний усміх батька родини до дітей, коли він бачить, що діти щасливі й добре. Часто, дуже часто один маленький усміх багато більше говорить, як довгі слова.

Як то легко пізнати, коли усміх щирій і сердечний, а коли ні!

Читаче, і ти вмій широко усміхатися до інших. Знай, що широко до близького усміхнутися, це виявити до нього християнську любов.

Станеться часами, що ти зайнятий, змучений, не-здоровий, нерозположений. Але, коли коло тебе перейде мала дитина, ти таки знайдеш сили, щоб до неї сказати слово смішне із щирим усміхом. Чому б то й старші не заслуговували собі на слово й на усміх від тебе? І старші також мають серце, яке спрагнене твого приязного слова, яке втішається, коли бачить перед собою усміхненого приятеля.

Станеться часами, що ти дуже зайнятий і не маєш часу. Переходиш коло твого приятеля з посміхом і він подорозі тобі щось скаже. Може й не маєш часу, щоб затриматися і з ним говорити, але коли переходиш коло нього, усміхнися. Коли він тебе зачіпить якимсь словом і ти не маєш що йому відповісти, смійся тоді до нього, щиро засмійся і побачиш, який то гарний з того буде вислід.

Прийдуть часи, коли буде годі знайти відповідних слів, щоб до ближнього щось гарного сказати. Чи не буде найкращим словом той ширій усміх твоїх очей і твого обличчя? Смійся з цілого твого серця, смійся щиро цілою душою тоді, коли не стає тобі слів.

Смійся до дітей, усміхнися до старця з яким розмовляєш, покажи усміх перед бідним якому даєш якусь допомогу, усміхнися тоді, коли хтось стане тобі на ногу й перепрошує, усміхайся до тих, які переходячи коло тебе, поздоровляють тебе, усміхайся до всіх, до молодих і до старців.

Усміх — це вияв радості твоєї душі. А де є правдива радість, там є приязна душа, там є доброта, там є щастя.

Читаче, не жалуй нікому твого щирого усміху, розсівай всюди радість. Знай, що там, де правдива радість душі — там і Бог, бо тільки Бог є давцем правдивої і щирої радості.

(«Праця» — Бразилія)

Гумор — це бачення сприймання і відтворення явищ оточуючої дійсності в життерадісно-комічному тоні; художні твори з настаповою на зображення смішного. Об'єкт гумору не заперечується повністю, висміюються тільки деякі його риси, здебільшого в доброзичливій жартівливій формі, на відміну від сатири, в якій переважає гнівний викривальний сміх.

Справедливо сказано, що гумор — невідлучна прикмета кожного правдивого таланту.

Іван Франко

Кель

ір

Налоговий курець

ТАКОЖ АТЕІСТИ

Партагітатор приїжджає до колгоспного клубу й питає в голови клубу:

— Коли у вас була востатнє лекція на антирелігійні теми?

— Та вже не пригадую, чи на Пречистої, чи на Пасху... (»Перець«, Київ).

MECA-MONT S.R.L.

Capital \$ 20.000.000.—

**TALLERES METALURGICOS
y
MONTAJES INDUSTRIALES**

BOEDO 1550, Esquina 162

T. E. 253-2418/5601

BERNAL

ОДИНОКА УКРАЇНСЬКА РОБІТНЯ

- вставлювання і naprawа ринв;
- покрівля нових дахів бляхою;
- вся інша робота з засягу бляхарства

виконує скоро, солідно і по уміркованій ціні

МИКОЛА КОСТЮК

■ ZINGUERIA Y TECHOS ■

JOSE M. PAZ 205

ITUZAINGO
T. E. 624—2164

ВИРІБНЯ ПЕРШОРЯДНИХ МЕБЛІВ

ОСИП ШАВАРНЯК і СКА

виконує
згідно замовлення:

ХАТНЕ УСТАТКУВАННЯ
ІНСТАЛЯЦІЇ ДЛЯ БЮР І КРАМНИЦЬ
ДЕКОРАЦІЇ В ДЕРЕВІ

- ВСІ ПРАЦІ ВИКОНУЄТЬСЯ З МАТЕРІАЛУ
АРГЕНТИНСЬКОГО АБО ЗАКОРДОННОГО!

Humberto Rivero 1082

al lado del Liceo Militar.

VILLA BALLESTER

ГРИЦЬКОВА ЕПОХЕЯ

1.

Грицькові таборове життя вилазило боком. Упродовж неповних трьох місяців він загубив п'ятнадцять кілограмів ваги. Правда, відбувши три комісії, схудлий, як тараня, Грицько одержав додаткове живлення: 200 грамів товщу і 4 яйця на місяць. Але все це він зліквідував за одним разом, облизнувся й зітхнув. Відновити вагу, очевидно, було тяжко. Тоді, пригадавши філософське речення, що в боротьбі втеча іноді являється перемогою, Грицько спакував свого наплечника, потиснувши руки приятелям і подався через мальовничі галівини і переліски в світ за очі...

Стежками, як золоте веселе теля, стрибalo сонце. Стрункі дерева в коротеньких гілчастих спідничках з цікавістю дивились на долину, де неспокійні створіння — люди захоплено псували одне одному нерви.

По кількох годинах Грицько спинився. Десь близько був уже інший світ — незнаний, привабливий і... небезпечний. Справді, це ж легко сказати «інший світ», а спробуй до нього дістатись! Утікачеві ввижалися гранічні вежі з прожекторами й скорострілами, колючі дроти зі струмом високої напруги, злющі, як скorpіони, службові собаки... О, Грицько все це добре знав!

Скаженно тьохкало Грицькове серце. Ось зараз тукнуть: стій! Клацне замок автомата, свисне куля і — прощайте навік прекрасні чотири свободи!

Грицькові цокотіли зуби, холодний піт рясно вкрияв чоло.

— Господи! Врятуй, не дай на поталу...

Ралтом Грицько усвідомив, що, власне, кордон уже позаду і він повзе рачки по чужій землі... Як же так? А де ж вартові з автоматами? Де страшні собаки?

Утікач став на весь ріст і озирнувся. Кроків за сто, між соснами, справді, бовваніли якісь химерні загати, але не були колючі дроти, а лише... звичайні кущі ожин.

Кілометр за кілометром ішов мандрівник по незнаній країні. Він бачив незвичайну чистоту, усміхнені обличчя, квіти на кожному кроці. Він попросив написати — йому запропонували на вибір: молока, або вина. Похвалив чудесні золоті ренети, що звисали з віт, і одразу мав їх до своїх послуг... Ні, це казка, що повернулася з далекого дитинства.

Грицько осмілів настільки, що хотів уже зайди до крамниці й спитати, по чому ота прекрасна рожева, наче яzik у цуценяти, шинка, яка (о, диво!) продається без карток...

Та раптом чиясь рука м'яко лягла йому на плече і дзвінкий голос весело вигукнув:

— Даю слово чести, що ви не тутешній, пане...

Грицько похолос. А проте прибрав байдужного вигляду й відповів запитанням:

— Чому ви так думаєте?

— Бо ніхто в нас не дивиться на вітрину таким оком...

Заперечувати було б смішно.

— Ви поліціянт? — спітав Грицько, хоч про це легко було б догадатись по уніформі.

— Так, я поліціянт і мушу перевірити ваші документи. Покажіть їх, будь ласка...

Ноги Грицькові затримали і він мало не сів на брук. Ось і кінець мріям про волю, про людські права й повний шлунок. Як то кажуть, з вогню та в полум'я. Грицько мовчав. Показувати не було чого.

— Прошу вас, пане, йти за мною...

Похнюпившись, проклинаючи дурну свою забаганку мандрівати, шукати чогось кращого від таборової опіки, почвалав Грицько за поліцаем. Тюрма... О, Господи! Мало ще йому тої тюрми! Грицько уявляв темну брудну камеру і в ній, як оселедці в бочонку, зв'язні. Сісти нема де. Всі стоять, підпираючи одне одного спинами і грудьми. Повітря тяжке, смердюче, як та лайка, що безупинно, наче по конвеєру, спливає з уст.

арештованих і дозорців. Їжа — жахлива баланда, від якої непривичаєні рве, наче після олії, змішаної з мілом. А ще ж допити... Напевне, знущання, бйка, брутальна вимога признатись у тому, чого ніколи не робив, визнати себе за диверсанта, за шкідника... З чиїх побажань Грицькові таке нещастя?

Грицько з поліціянтом наблизився до арештного приміщення. Розчинились і знову зачинились важкі ворота, кілька ввічливих запитань і у висліді — місяць позбавлення волі за нелегальний перехід кордону.

Грицько опинився в камері. Але, що це? Камера світла, простора, з двома ліжками й чистою білизною. В кутку, на столику, шахи і доміно. Також гучномовець, часописи і журнали... Грицько ущіпнув себе. Ні, він не спить. Тим часом якась добре зодягнена постать під'єла голову від подушки і тепло привіталась:

— Дуже радий вам, колего! Тепер буде з ким грати в шахи. Лягайте відпочити...

— Де я? — запитав Грицько.

— Дивне питання. Розуміється, в тюрмі. Чи ви не тутешній?

Грицько пояснив, хто він, і що він.

— А, то ви, певне, голодні? За півгодини принесуть вечерю, а поки що прошу вас, ось там, у шафі, знайдете легкий харч. Проте, я вам приготую сам...

Грицьків компаньон зіскочив з ліжка і почав статити на стіл їжу. Там була ковбаса, густо промережана салом, розкішний сир із сльозою і на додаток біленький хліб.

— Це, мабуть, ваше, з дому? — запитав Грицько, облизуючись.

Так, це мені принесла моя наречена, хоча й тюремний харч непоганий. Ділько їх не візьме, коли годуватимуть за державний кошт.

Знову Грицько подумав, що він спить. Та не встиг поїсти запропонованої їжі, як розчинилися двері і доглядач приніс вечерю. Вона пахніла свіжим буфетом кулінарії й була настільки смачна, що Грицькові нерви не витримали; він пустив сльозу. Спав Грицько, як немовля, бачив рожеві, якісь позаєвропейські сни,

а на ранок знову повно несподіванок: Купіль. Руханка. Сніданок. Робочі години. Обід. Мертві, відпочинкова година. Прохід. Вечеря. Радіо.

Ні, це мара. Але Грицько кілька разів щіпав себе, і все було боляче. Значить, йому не снилось. Грицько познайомився з багатьма в'язнями. Всі чимсь завинили проти громадського порядку, а проте, нікому з них не вибивали зубів, не ламали кісток і не вимагали призватись у замаху на голову держави. Не вільно було тільки виходити за межі тюремної, досить простою садиби.

Грицько часто, по-дружньому, розмовляв із начальником. Його всі називали «дядя Жорж», грали з ним у шахи, в крокета, бажали доброго дня і доброї ночі... Начальник цікавився тюрмами інших країн.

— Можливо, — казав він Грицькові, — ви бачилишось краще, та наша держава невеличка і не має коштів, щоб удосконалити цей заклад. Кількість тюрем у нас обмежено...

Швидко, як один день, промайнув блаженний місяць ув'язнення. Грицько не тільки повернув утрачені кілограми, але й набув ще з десяток понад норму. Та рантом одного ранку відчинилися двері камери і на порозі став усміхнений начальник тюрми.

— Радуйтесь! — сказав він Грицькові. — Сьогодні по обіді кінчається ваш термін і ви виходите на волю...

Грицько дивився на начальникове обличчя, нічого не розуміючи.

— Що? — спитав він. — На яку волю?

— Хіба ж ви не в тюрмі? Вам уже пора повернутись тули, звідки прийшли, у вільний світ...

— Не треба мені світу, не хочу я волі! — зойкнув Грицько. — Чи мені тут зле? За яку кару ви мене звідси викидаєте?

Загубивши почуття власної гідності, Грицько почав не своїм голосом благати начальника — потримати його в тюрмі ще хоч два тижні, хоч тиждень, обіцяв працювати більше від усіх... Та начальник не міг порушити правила.

— Я був би радий вам прислужитись, — казав він

— Ну, нарешті і про мене згадали в газеті. Пишуть,
щоб я кінець-кінців вирівняв борг за газету.

Грицькові, — але що вдієш, коли за нелегальний перевід кордону людина дістає місяць і ані дня більше. Наші закони тверді. Приготуйтесь, будь ласка, до виходу.

Точно в призначену годину один із дозорців попросив Грицька до елегантного авта, відвіз до кордону, тепло попрощався й побажав успіху на тому боці...

Знесилений прикrimi почуттями, Грицько пройшов кілька кроків і сів на пень. Ось він знову ж на тому місці, звідки ще так недавно доля-мачуха гнала його в райську країну. Думка гарячково працювала: що ж робити? Куди подіться тепер?

Ралтом Грицько вдарив себе по лобі. Який же він дурень! Та ж нема нічого простішого, як знову перейти кордон і знову дістати місяць арешту.

Грицько зачекав, поки від'їхала автомашина з дозорцями, а тоді цілком спокійно попрямував у край, звідки його щойно випровадили.

2.

На цей раз Грицько не відчував жадного страху. Він ішов, наче по своїй землі, спинячися, щоб покуриги й побалакати з перехожими, підморгував дівчатам. Е, тепер він знає, що може кощувати мандрівка за кордон. Будь ласка! Більше б тільки потримали під опікою якогось милого «дяді Жоржа», дали б змогу як слід відпочити після життєвих прикорстей... А може, вдасться, відбувши кару, заангажуватись на якусь, хай навіть тяжку роботу, одержувати зарібок повноцінними грішими, купляти за них усі ті розкішні речі, що дражнять Грицькове око...

Щоб якнайскоріше потрапити до тюрми, Грицько поводив себе визивно. Він звертався до поліціянтів, розпитував їх про напрям дороги, або про адреси місцевих готелів, скаржився обивателям, що не може знайти праці й тому змушений блукати по краю. Він сподіався, що його затримають, попросять показати документи і... Але дивна річ: ніхто не запідозрював у ньому порушника кордону, не звертав уваги. Грицько відчув, що він голодний, крім того, треба було

заздалегідь подбати про нічліг. «Гаразд! — подумав наш мандрівник, — не хочете брати, то я піду до вас сам. Може ж, не вкусите»...

І попрямував у двері, над якими вилискувала вивіска: «Поліційна управа».

— Що ви хочете? — запитали в Грицька. — Чи вас хтось скривдив?

— Я перейшов нелегально кордон, — відповів Грицько, твердо дивлячись в очі службовця поліції.

— Ну, то що?

— Як що? Вам цього не досить?

— Бачите, — сказав, посміхаючись, поліціянт, — коли б ви перейшли кордон з лихим наміром, ви б до нас не явились. Отож, погуляли трохи і можете вертатись назад.

— Назад? — зойкнув Грицько. — Але ж за вашими законами ви повинні замкнути мене на місяць до арешту.

— Звідки ви знаєте наші закони? — знову посміхнувся поліціянт. — Ми замикаємо тільки підозрілих, а так — нема чого витрачати державний хліб.

У розмову втрутився якийсь, щойно прибулий, поліціянт. Він запропонував свою послугу: відвезти Грицька автом до кордону і показати, де безпечніше його перейти...

Грицько зважив, що добром, власне, просьбами тут нічого не досягнеш. Треба було діяти рішуче.

— То вам шкода для мене тюрми? — крикнув він, удаючи вищу ступінь роздратування. — Ось же вам, ось!

І об долівку близкавично брязнув чорнильний прилад, карафка і порцелянова ваза з квіткою.

Він хворий! — стурбовалися поліціянти. — Негайно викликати карету швидкої допомоги!

За десять хвилин зачинена карета ураганом мчала по вулицях, везучи Грицька, при чому два дужих сапітари тримали його під руки.

Грицько опинився в дивовижній кімнаті: все в ній, починаючи від стільців і кінчаючи банячком для води, було наглухо пригвинчено до підлоги. Стіни,

двері і навіть підвіконня оббито грубим корком. За шибами з грубої слюди видніли гратеги.

«Вони мають мене за божевільного! ... подумав Грицько. — Оце влип»...

Він пригадав страшні описи побуту в божевільннях: утихомирювальну сорочку, биття, примусові холодні купелі... Тут його безсумніву доконають, якщо не вдастся втекти...

Рантом хтось постукав у двері і не відчиняючи, з'питав:

— Хочете їсти?

— У хворого питайте! — озвався Грицько. — Розуміється, хочу.

За кілька хвилин сестра-жалібниця, в супроводі тих же здоровезних санітарів, принесла їжу. Всі підохріле дивилися на Грицька, але він, поза страхом, удавав спокійну людину й ів за двох. Зачекавши, доки новий пацієнт удоволив свій апетит, відвідувачі забрали посуд і замкнули двері.

Через три дні, переконавшись, що Грицько не є буйний, його перевели до звичайної кімнати і дали повну волю. Він міг скрізь ходити, відвідувати читальню, кіно, гратеги в різні спортивні гри з безпечними хворими.

Якось перед обідом до Грицька завітав поважний лікар. Він аж надто ввічливо попросив дозволу сісти і почав іспит:

— Скажіть, який тепер рік? Місяць? День?

Грицько відповів.

— А де ви народились? Хто був ваш тато? Як його називали?

— Нащо це вам? — насторожився Грицько.

— Взагалі. Цікаво знати...

— Е, ні, лобродію! — похитав головою Грицько.

— Чи я знаю, яке серце б'ється під вашим білим халатом. Донесете, а мене й злапають. Відповідати я юам більше не буду.

Лікар вирішив, що в Грицька манія переслідування йому надовго дали спокій. Зрештою наш мандрівник улаштувався ще краще, ніж у тюрмі. Він мав умеб-

— Я вас повні розумію. Ви пізнали свого чоловіка
на пологовани в пралісах Бразилії...

льовану кімнату, ситий і смачний харч, дбайливу обслугу. Він студіював перервану війною науку, зробив неабиякий поступ. А на додаток Грицькові всміхалося особисте щастя, бо ота гарненька бльондинка, що виконувала обов'язки сестри-жалібниці, надто вже ніжно міряла йому температуру і частіше, ніж треба, забігала до його кімнати.

Грицько з цікавістю приглядався до людей, що потрапили в божевільніс. Тут було два Наполеони, два Гітлери і навіть один Шекспір... А той он опецько з густими, як щітка, вусами і товстим черевом вважав себе за друге сонце і завжди просив не підходити близько, бо може спалити...

Цікавились і Грицьком. Майже щодня заходив до нього лікар, розмовляв на різні теми, випробовував, перевіряв пам'ять. Грицькові й на думці не було симулювати, і чим далі, тим більше лікар дивувався: з ким, власне, він має справу? З хворим? Та ж не кожна здорова людина так логічно мислить, має таку широку орієнтацію...

Нарешті лікар рішуче сказав шефові божевільні:

— Я не знаю, хто більше здоровий — я, чи той, що мешкає в кімнаті число 4. Я стверджую, що це шілком нормальна розумна і до того ж освічена людина.

Грицька пропустили ще через спеціальну комісію, а невдовзі після цього завітав сам шеф і, усміхаючись, попросив вибачення:

— Сталася прикра помилка. Вас запідозріли в божевіллі, і ви були аж два місяці під доглядом. Тепер сумнівів нема. Ви здорова людина і ми вас сьогодні ж випустимо на волю.

— Знов на воліс? — крикнув Грицько. — Пане професоре, не проганяйте мене звідси, залишіть тут!

— У божевільні?

— А мені байдуже, як ви називаєте свою установу. Мені тут добре, я тут почиваю себе людиною. Не проганяйте!

— Та не можу я цього зробити, мій пане. З якої речі здоровий суб'єкт лишиться серед хворих? Я вже

сповістив поліцію, на вимогу якої віс сюди забрали, і по вас незабаром має приїхати авто, щоб одвезти, куди вам належиться. Приготуйтесь, будь ласка.

Знову Грицька посадили на м'які пружини, і знову він опинився поза межами райської держави.

Але цього разу Грицько довго не думав. Він має настирливу вдачу і не повернеться назад, доки його не одвезуть силою, під конвоєм. Треба тільки взяти інший напрямок, забратись далі від тих місцевостей, де він був.

І посміхнувшись, повний свого успіху, Грицько втретє переступив кордон омріяної країни.

3.

Ще сонце не докотилось до середини неба, коли Грицько прибув у незнайоме велике місто. Вулиці повніли людьми. Трамваї, автобуси, автомашини безперервно дзвонячи і тутукаючи, бігли в різних напрямках. Відчувалася загальна заклопотаність, всіма і всім керував рух.

Наш мандрівник одразу почав здійснювати свій задум, який мусів на більш-менш довгий час закріпити його перебування в райській державі. Спинившись на розі безлюдного завулку, він підтяг до коліна одну ногавицю, почелив на живіт наплечника, увіткнув у волосся кілька квітів і, підійшовши в такому вигляді до постового поліціянта, показав йому язик...

— Іди, йди собі! — гукнув поліціянт. — Не заваджай керувати рухом, а то буде біда.

Тоді поліціянт ступнув крок наперед і, не говорячи й слова, оперіщив Грицька гумовою палицею по тій частині, звідки у всіх людей ростуть ноги... Розуміється, нашому героєві нічого більше не залишалось, як дременути від нервового поліціянта.

Але той випадок не відібрав у Грицька охоти до дальших спроб. Він удавав, що хоче кинутись під машину, скакав по пішоходу на одній нозі, навіть нязвав по-котячому... Даремно! Дехто дивився на нього із співчуттям, дехто з страхом, але жодна душа не мала наміру його затримувати. Зрештою Грицько відчував,

що свої експерименти робить несміливо і непереконливо, що він просто нездібний грати роль хворої людини.

Було вже давно пополудні. Грицько втомився і сам собі спротивів. Виходить' не так легко дістатись до будинку божевільних...

Повний невеселих думок, наш мандрівник сів на лані, в скверику. Він упорядкував своє вбрання, почистився, розчесав збитого на ковтун чуба і глянув у дзеркальце. Гм... І хлопець, а от нема талану.

Що ж робити? Хіба знову до поліції — трощити карафки? Ні, це було б повторенням, а повторення майже ніколи вдалим не буває. Грицька просто могли оддубасити, як бешкетника, і викинути за двері.

Він хотів уже залишити сквер і податись далі від цього негостинного міста, аж раптом біля невдахи сіла якась старша жінка. В руках у неї був кошик, звілки визирали булочки, шинка, шоколядя й інші смачні речі. Грицько заздро глянув на кошика, відчувши, як слина наповнила рота.

— Візьміть! — ласково запропонувала жінка. — Я бачу, ви ще не обідали...

Грицько подякував і з насолодою розчавив міцними зубами пухку булочку.

— Та ви не соромтеся, — запрошуvalа старенька, — це все ваше, розумієте? Добре, що я на вас натрапила...

Грицько нічого не розумів, але вдячно дивився на жінку й ів, аж за вухами ляштало.

— Бачите, — пояснюvalа бабуся, — я з товариством опіки над бездомними. Наш обов'язок — допомагти всім, хто цієї допомоги потребує. А вас, певне, спіккала недоля...

Розчулений Грицько одверто, наче матері, розповів добрій жінці про свої поневіряння, про голод і безпритульність, про безправний стан.

— Нічого, нічого, — заслокоюvalа бабуся, — якось обайдеться, я допоможу вам, у мене всюди є знайомі...

І по павзі додала:

Я дуже симпатизую вашій нації. Гарна нація, здібна, нема що казати!

Добре поївши, наш мандрівник, на запрошення бабусі, пішов разом з нею до установи, де несподівана благодійниця мала полагодити Грицькову справу. Раптом вона вирішила:

— Знаєте, що? Ви, певне, зморені, отож зачекаєте на мене в християнському притулку, де тимчасово зможете приміститись. Це — сто кроків звідси, я вас одведу і поручуся за вас.

Грицько опинився в гарному будинку на зразок готелія. Там його записали в облікову книгу, дали чистеньку кімнату, запропонували взяти з дороги купіль.

Наш мандрівник радо на це погодився, бо сьогоднішні вправи на вулиці забруднили не тільки його вбрання, але й тіло.

Лежачи в ванні, Грицько віддавався рожевим мріям. Сам Бог послав йому ту табусю. Через неї він злегалізує своє становище, дістане якусь роботу, матиме справжні людські умови. Тепер уже його не викинуть за межі цієї країни, і він ніколи не повернеться до таборового животіння, де радівисильня в імені директора не менше двадцяти разів на день обіцяє покарати за недодержання тих, чи інших ділівських приписів...

Свіжий, переведягнений в чисту білизну й нове убрання, Грицько сидів на веранді християнського притулку й очікував на свою благодійницю. Ось нарешті й вона. Ше здалека старенька посміхалась і кивала головою на знак доброї вістки.

— Чудово! — інформувала бабуся, потискуючи Грицькові руки. — Знаєте, таки справді чудово все для вас складається. Уявіть собі, я особисто розмовляла з вашим представництвом. Там занотували ваше прізвище і дали мені слово чести не пізніше двох-трьох днів зовсім безкоштовно відправити вас додому...

Грицько закам'янів. Він дивився на свою благодій-

ницю так, наче то був футляр, в якому містилася страшна потвора.

Нічого не сказавши, наш мандрівник підвівся і вийшов у коридор. Бабуся чула спочатку повільні, наче замріяні, кроки. Раптом кроки прискорились, зробилися дзвінкіші і врешті задріботіли вниз, по східцях із такою швидкістю, що стало лячно за цілість людських ніг...

«Це він, очевидно, з радості, — думала старенька, — натерпівся, бідолаха, хоче приховати своє зворушення»...

**

А Грицько прийшов до пам'яти тільки за містом і тільки тоді згадав, що забув у християнському притулку свого наплечника.

Наш мандрівник відчув дивну рівновагу, коли сів спочити на пеньку в тій улоговині, звідки сьогодні вранці жадібними очима дивився на райську державу.

Тихо шарудів синіми крилами вечір. Корови з навішеними різноголосими дзвониками брели з альпійських пасовиськ. Флегматичні «бавори» стояли біля своїх будинків, байдуже дивились на перехожих і попихували велетенськими люльками. Угорі, як знак запитання, висів ще молодий і недосвідчений місяць...

За кілька годин перед очима Грицька запалахкотілі вогні табору. Повіяло знайомими приватно-кухонними паощами, десь вихопилася пісня.

Грицько йшов між бараками й думав:
«Не можна одриватись від гурту. Що людям, те й мені!»

РОЗПІЗНАВЧИЙ ЗНАК

До сина, що був примушений мешкати в Тулі, має приїхати у відвідини маті з України. Син пише листа:

»Дорога мамо! На станцію не зможу вийти по тебе, бо начальство не дає звільнення, тож вийде вас зустрічати моя дружина. А тому, що вона вас не знає, коли вийдете з поїзду, найкраще тримайте під пащою гуску або когута, і це буде найкращий розпізнанчий знак.«

— Гм... Кому ж, счастливо я купила цей подарок? Адже ж чоловік уже має краватку.

З ДОТЕПІВ ПРО СЕЛЕПКА ЛАВОЧКУ

В національній союзовій барі на »Союзівці« зібрана кумпанія проводила весело час, і під час того один з учасників каже до Селепка:

— Якщо ти, Селепку, такий мудрий, то скажи нам, що тепер діється в Чікаго?

Селепко подумав хвилину а тоді відповів:

— А на котрій вулиці?

• •

Колишній польський вояк з армії Андерса зустрів **в Америці** Селепка (якого знав ще з Італії) й каже:

— Ну, і що ви, українці, виграли з німцями?

Селепко змісця »відгризся«:

— Те саме, що ви з англійцями!

• •

Селепко приїхав до Австралії і зразу поїхав на далеку провінцію. Подивившись на тубільче населення, похитав головою й каже сам про себе:

— Дивне! Хати без комінів, а скільки тут комініярів!

• •

Вибрався Селепко на прогулочку до Греції, і ходить по Атенах та оглядає пам'ятники. Побачив статую Венери з Мільос і каже сам про себе:

— Це ж страшне згіршення. Таких статуй взагалі не повинні ставити в публічних місцях. Повинні бодай зачекати до того часу, аж діти попідростають.

— ** —

Д У М К И Т Н И Х

- *Мудрість має свої межі, натомість глупота — безмежна.*
- *Він мав чисті помисли, але, на жаль, не мав чистих рук.*
- *Для поховання правди треба багато лопат.*
- *Коли можеш радіти і сміятись сьогодні, не відкладай того на завтра.*
- *Можна купити втіху, але, на жаль, не можна продати свого смутку.*
- *Верблюд мріє про те, щоб увесь світ став пустинею.*

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА “САМОПОМОЧ”

2351 West Chicago Avenue, CHICAGO, Ill., 60622, USA

HUmboldt 9-0520

Ф і л і ї :

На півдні Чікало:

1923 W. 51st St.
Chicago, Ill., 60609.
Tel.: 476-9435

на північному заході:

5000 Cumberland Rd.
Chicago, Ill., 60656
Tel.: 625-9830

»САМОПОМОЧ« В ЧІКАГО
має державне обезпечення вкладів
до висоти 20.000 доларів.

- ПРИЙМАЄ ВКЛАДИ та платить за них
дієчі на рік 5% дивіденди від вкладів!
- ВИДАЄ ПОЗИКИ УСІХ РОДІВ з найвигіднішими
умовинами сплачування.

ТІЛЬКИ В »САМОПОМОЧІ«

позики забезпечено коштом Кооперативи на
випадок непрацездатності або смерті позичальника

і т і л ь к и в »САМОПОМОЧІ«
кожний вкладчик має життєве обезпечення
до висоти 2,000.— доларів.

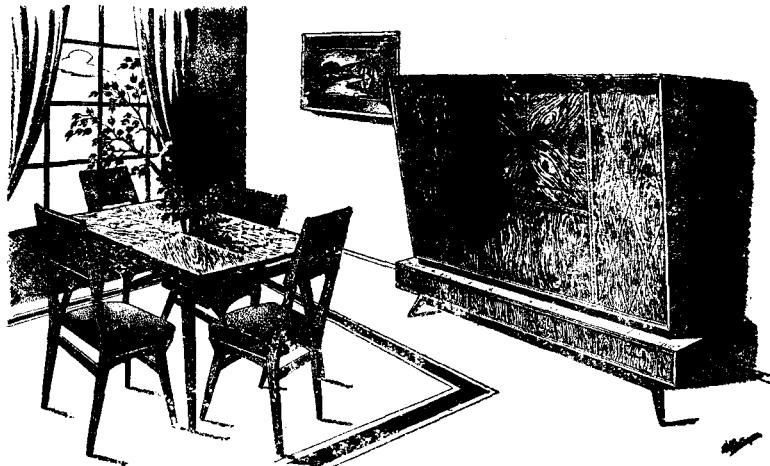
РОБІТНЯ ПЕРШОРЯДНИХ МЕБЛІВ

»КИЇВ«

■ НАША СПЕЦІЯЛЬНІСТЬ:

- меблі скандинавських моделів;
- меблі американських моделів;
- плякарди і декорації.

■ Переконаєтесь, коли зайдете до нас.

FABRICA DE MUEBLES FINOS

“ К Y I V ”

-- DE --

R. LYLYK y TYMOSZUK

c. San Petersburgo 3393

ISIDRO CASANOVA (Alt. Ruta 3, Km. 21,500)

С. МУЗИЧКА

С Т У Д Е Н Т

При кожній нагоді, чи це була колядка, чи писанка, громада завжди пам'ятала про свого студента. Всі жертвували щиро, ніхто не нарікав і ніхто не відмовлявся. Здається ніколи перед тим в житті громади не було стільки солідарності, стільки вирозуміння до великого діла. Студент був під цілковитою опікою громади, він був її сином.

Голова громади, ініціатор і ентузіаст цього почину, завжди підбадьорював бідного студента, радив йому у всьому і настоював на ще кращі успіхи у його студіях. Коли виринала нагла потреба гроша і його не було, наш голова вибирав зі свого власного конта, позичав, де тільки міг, і так наладнював справи. Він теж, не менше, чим кожний громадянин, стежив пильно за поведінкою студента і часто напомінав. Правда, треба сказати, що студент був послушний і вповні розумів вимоги громади. Він був вдячний і був скромний.

Таки на самому початку, знаючи, що цього вимагає громада, він всеціло поринув у громадську діяльність. Що він, сердега, не робив! Кожної неділі реферат, доповідь на академії, вчитель в суботніх школах, інструктор на оселях, секретар і все інше, що мало будь-який зв'язок з громадою і, як в нас кажеться, з пропагандою української справи. А скільки він натанцювався і наспівався, то годі й почислити. І люди хвалили його за це, однак ніхто і не подумав, що він, сердега, завжди ночами допізна сидів і студіював...

Місцевий парох теж живо поцікавився почином громади і теж, коли тільки міг, помогав йому. Але перш усього він його напомінав, радив і вчив. «Студент у нашій дійсності», говорив він, «повинен бути взірцевим християнином, повинен на кожному кроці імпонувати

громаді своєю щирою побожністю, повинен бути прикладом високих моральних вартостей...» І студент, без вагань, таки першого дня вступив до Братства і щодня, майже досвітком, служив отцеві до Богослуження. В неділі він займав місце серед дяків і співав щиро і голосно. І парох пильно стежив за кожним його кроком. Часами, коли на початку Богослуження в неділю не почув його голосу, здавалось, що таки на першому «Мир всім», він кидав бистрим оком в сторону дяків, немов шукаючи за ним... А сердега студент тоді, дещо затривожений, виривався поперед дяків з «І духови Твоєму», що майже звучало «Отче, я тут...»

Так, всі стежили за ним і від усього залежала його стипендія і його майбутнє. Партийні середовища, хоч і до почину не ангажувались, шпигували за студентом, може більше чим самі громадяни... Безсумнівно, це не легко бути на повному удержанні громади, знаючи, що кожний гудзик, все, що носите на собі, — це не ваше, а громадське. І дуже часто не один із щедрих громадян пильно споглядав на студента, на його убрання і неначе хотів сказати: «Ось бачиш, яке убрання я тобі купив. Шануй його, небоже, а то на друге не дістанеш...» Так, на зборах, в публічних місцях, кожний споглядав на нього і здавалось, що так очима чоловіка роздягали і, може, навіть в шлунок старались взглянути. І страх збирав, коли ви подумали, що одне слово, один його необережний крок — і чоловіка роздягали б таки насеред дороги...

**

Пройшли роки і студент успішно закінчив студії. Це був направду великий день в житті громади. Голова, усміхаючись під вусом, виступив на сцену і подав всім радісну вістку. І посыпалась буря сплесків. Молодий магістер, якого всі вже давніше титулували доктором, члено вклонився і щось сказав, однак серед сплесків ніхто його не почув. Голова, звівши руки, мов той пророк, благально просив дальнє слово. «Я хотів би, мої дорогі панове, додати лише одне слово...», невпинно він повторюсвав. І коли на залі стихло, він заговорив:

— 44 — Наша місія, мої дорогі панове, не скінчена. Ми мусимо пожертвуватись ще один рік і допомогти панові магістрові зробити докторат. У сьогоднішніх часах не магістрів, а докторів нам треба...

А дальше, з повним завзяттям і переконанням, голова кинув тираду слів, пройнятих глибоким патріотизмом, і здавалось всім, що коли магістер не стане доктором, не побачить ніхто Золотоверхого... і в цю мить маса на залі, мов хвиля океану, піднялась і посыпалась оплески і продунали оклики. Хтось в останніх рядах таки виразно репетував: «Хочемо доктора... Докторів нам треба...» Голова, використовуючи настрій маси, негайно передав свій об'ємістий капелюх в перші ряди. Це означало, що буде докторат. І вмить капелюх, мов той м'яч, пішов з рук до рук і багато разів треба було його випорожнювати.

І справді по році був докторат. Громада зраділа. Радість однак довго не потривала. Виринула нова проблема. Хтось довідався, якось вишпигував, що молодий доктор дістав кілька оферт на працю викладача в університеті. «От і маєш», говорили обурені громадяни, «ми вивчили, а він в чужий табір... Який хосен нам з чього?..» Політичні середовища негайно змусили голову скликати збори і вирішити це питання. І тут вони заговорили в імені всіх живущих.

Склікано збори. Кожний просив слова, репетував, лаяв інших і кінчив свою промову одинокою, на його думку, конструктивною пропозицією. Був момент, здавалось, що всі кинуться на сцену і розірвуть голову на шматки. А він, сердега, добра душа, з слезами в очах старався успокоїти роз'ярених дискутантів, та все це було надаремно. Ніхто навіть не хотів його слухати. Люди мов і не ті. Всі настоювали на те, щоб доктор працював для громади. Чейже громада його вивчила, він, так би мовити, громадський. По довгих дискусіях проголосовано і докладно запротоколовано, що доктор працюватиме в громадській кооперативі. Чимало було проти тієї пропозиції, але їх закричали... А наш доктор сидів похнюплений, задуманий. Що він

думав, годі сказати. Ніхто не поцікавився спитати, що він думав.

Таки наступного дня він почав працювати в громадській кооперативі. Громада задоволена і запанував спокій. Хто тільки прийде до крамниці, чемно титулює нового суб'єкта: «Пане докторе, прошу кільо шинки... Пане докторе, прошу соли...» І він всім служить ввічливо і солідно.

«Часи змінилися», сказав мені один громадянин недавно, «ми направду прогресуємо. Колись в краю в кооперації ми мали кількох магістрів, двох-трьох по матурі, і це було все. Сьогодні, бачите, в нашій скромній крамниці не студент, не магістер, а справжній доктор і ще й до того «сумма кум лявде»...»

— Пані добродійко, не мусите аж хвалитись, що ви були кухаркою в таборовій кухні...

X O D I

Мами в нашому народі
Кажуть дітям: «Ході, ході...»
Так із Юрця чи Володя
Виростає часом ходя...

Ходить ходя по христинах
(Він знавець в горілках, винах)
Він філософ-вільнодум,
В кожній партії він кум.

Ходить ходя по приходах,
По святих Йорданських водах,
І на два календарі
Рецитує тропарі.

В нашім атомовім віці
Люди хворі від амбіцій,
Від розчарувань, зневіри
І розплаканої ліри.

Тільки що кому не так,
Стане, як варений рак,
Замовчить і сяде в кут,
Ну, а справі вже й катут.

Навкруги переполох,
Тільки й чути «Ax!» та «Ox!»
Бо роботи всюди тьма,
А робітників нема.

Отоді стають в пригоді
На всі штуки спритні ході.
Без намови, без принуки
Керівницю вхоплять в руки.

Він виховник, він редактор,
Він і лінотип, і трактор,
Ще й підлоги замітач,
Ще й до фарби добрий квач.

І горить, вирує справа!
Ходю хвалять: честь і слава.
Та кінцева ціль в поході
Зрозуміла тільки ході.

Нащипавши цент до центу
Й розсваривши всіх дощенту,
До розвалу доведе
Й дінеться не знати де.

Навкруги переполох,
Тільки й чути «Ах!» і «Ох!»
Тільки хтось з розумних гав
Мовить мудро: «Я це знати!»

В сміховинці цій, на жаль,
Не зовсім смішна мораль:
Доки будемо в незгоді —
В нас вождями будуть ході.

Ганна Черінь

Пам, мабуть, усе треба: і глибоку, і мілку оранку...
Себто, нам треба і гостру сатиру, і смішну гумореску, і до-
тешного фейлетона, і простеньку, веселеньку усмішку.

Усе, кажемо, нам треба...

Що ж до солодкої сатири, то її не було і, мабуть, не буде.
Сатира завжди була і вічно буде гостра, гірка і солона.

Олександр Ковінка
(український гуморист, репресований советами в 30-х рр.)

Вітер — пустун швійкий,
Людям робить збитки:
Кожному він знає,
Де подути має.

ІЗ ЩОДЕННИКА КІНОВОЇ ДІВИ

Понеділок:

Знаменито! Я виграла конкурс «Відповіді вартости 64.000 долярів» і, додатково, як премію, подорож люксовим кораблем з Нью-Йорку до Парижу. Іду чимсько-ріш до порту. Провізію директорам, які допомогли мені виграти конкурс, дам після повороту з Європи.

Вівторок:

Сьогодні я вже на хвилях океану. Чудово! Капітан корабля запізнав мене. Гарний хлоп, міг би грati знаменито ковбойські ролі в Фар Вест фільмах!

Середа:

Капітан заінтересувався мною не на жарти! Запросив мене на коктейль.

Четвер:

Здається мені, що капітан залюбився в мені, хоч я вдаю, що він мене зовсім не інтересує. Але все ж таки, коли запросив мене на капітанський поміст, я не могла йому відмовити.

П'ята:

Капітан таки залюбився в мені. Сказав, що коли йому не повинуюся — затопить корабель!

Субота:

Я у клопоті! Що маю робити? Все ж таки на кораблі 487 пасажирів!

Неділя:

Я врятувала життя 487 людей!

— * * —

ДУМКИ ІНШИХ

- *Учасна жінка — це мандрівна виставка скульптури і малярства.*
- *Вжираючи — прости своїм ворогам, бо і так їм уже нічого не зробиш.*

ЯК ДІЗНАТИСЯ ПРО ПОХОДЖЕННЯ СВОГО ПРІЗВИЩА

(Майже науковий трактат)

Вважатиму неповноцінною свою книгу, якщо бодай хоч коротко не зупинюсь на походженні наших прізвищ. Подаючи пораду «Як підібрати ім'я?» й зовсім не сказати «Як дізнатися про походження прізвища?» — значить обікрасти читача, не задовольнити його долягливої душі. Тим паче, що прізвища нас інколи більше хвилюють, ніж імена. Бо, як не як, імена нам дають, як ми вже знаємо, знайомі, сусіди, родичі, рідше батьки, а ще рідше діди чи пррабабки. То вже прізвища, якось так повелось, дістаються не від знайомих, а саме від батьків, дідів чи навіть від пррапрадідів. І спробуй тепер після стількох епох і воєн встановити, чи у вас таке ж прізвище, як було в пррапрадіда, а чи дійшло до наших днів в іншому вигляді, а може, й змінилось за вимогами часу чи самого власника того прізвища. Бо тепер, скажемо, кожний змінює своє прізвище, як йому заманеться, і часто на шкоду собі.

Тому я раджу: перед тим, як збираєтесь змінити своє прізвище, подумайте, чи не міняєте шило на швайку. Можливо, ви й досі не здогадуєтесь, яке благородне походження має ваше прізвище. Щоб ви впевнились, що це справді так, то пропоную вам кілька прикладів, з допомогою яких ви зможете визначити генеологію свого прізвища і пересвідчитись, що воно у вас не таке вже звичайне, як на перший погляд здається.

Як дізнатися, чи ви випадково не італієць!

Приклад перший. Ваше прізвище, як твердить батько чи мати, — Мирон Дека. А якщо його прочита-

ти навпаки та ще написати разом, то виходить, що ви ніякий не Мирон, а **Декамирон**. Отже, ваші далекі предки, безсумнівно, італійці — сучасники Джованні Боккаччо і свідки творення картин Мікеланджело й Тіціяна.

То питаетесь: чи варто міняті таке прізвище?

Приклад другий: Ви Антон Канава. Три «а» в одному прізвищі, звичайно, забагато, як замало одного «о» в імені. Що ж робиться? Перше «а» в прізвищі замінююється на «о» разом із наголовком. Тепер прізвище вимовляється Конава. Відчуваєте зовсім інший нюанс. А до імені Антон додаєте «іо». Правда, цього вашого поривання часто не розуміють формалісти із загсу. Але, якби не вони, бюрократи, ви, мабуть, і не здогадуєтесь, яке б мали пікантне прізвище: Антоніо **Конава** — наче тезко видатного італійського скульптора — представника клясицизму (1757 - 1822 р.).

Приклад третій. Про прізвища, що вимовляються. Такі прізвища в основному не пишуться. Пояснюю. У вас прізвище — Міна Фасоля. Маючи таке ім'я та й прізвище, ви чомусь проклинаєте своїх батьків (вони — той день, коли ви народилися), ненавидите себе, своїх родичів і того діда, що умудрився під час російсько - японської війни стати повним георгіївським кавалером. Саме в честь пам'яті діда Мини вас і нарекли цим страшним (для вас) дореволюційним іменем. Ви нині повинні через це страждати, згадувати батька й матір, а заодно й діда — георгіївського кавалера, словами, які навіть у порадах писати заборонено. А тим часом, чините ви так даремно, бо, мабуть, і не здогадуєтесь, що, маючи таке співзвуччя між іменем га прізвищем, вам може позаздрити артист із капелі гітаристів чи кловн столичного цирку. Вслушайтесь лише у звучання свого прізвища. Вимовте його ніжно і з любов'ю, особливо в присутності інтелектуала чи науковця. Не встигнете й рот закрити, як він підбіжить до вас і запитає:

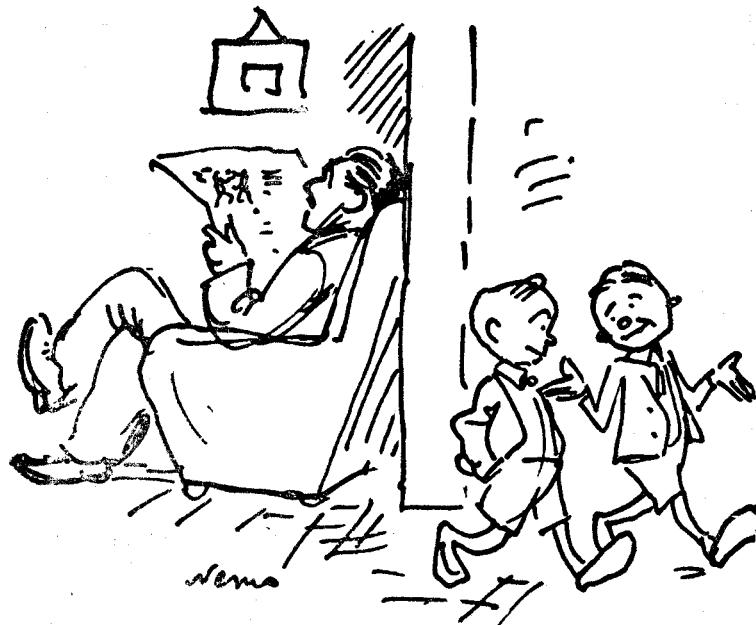
— Скажіть, ви випадково не родич італійського скульптора **Міно Фалозі**??..

Ви раптово ніяковієте. А якщо між нами кажучи,

то ви, безперечно, родич, але далекий. Прізвище дуже трансформувалось.

— Я це одразу помітив, — запевнить вас інтелектуал. — Бачите, я якраз працюю над темою «італійське відродження і Україна». Досліджуючи зв'язки, торгові відносини. Особливо акцентую увагу на сфері впливу України на Італію. Ваше прізвище мені запам'яталося.

Якщо після цього він поцікавиться, чи у вас дома випадково немає чогось такого ну, скажімо: античного пожа, каміня, чи готичного вівтаря, або хоч кардинальської мантії, чи весла від гондолі, одразу, не відпові-

— Чи знаєш когось, хто вміє предсказувати майбутнє?

— Моя мама. Вона як побачить мое шкільне свідоцтво, зразу відгадає, що скаже на це тато.

дайте. Зробіть вигляд, що вам трохи ніяково і навіть неприємно. Бо науковець уперше у вашому житті так точно, безпомилково (от, що значить освічена людина) розгадав справжнє походження вашого прізвища, хоч, як ви не маскувалися. Після цього скажіть: «Треба подумати» і негайно мчіть в «академіку», дізнайтесь хоч, хто такий отей Міно Фалозі, коли він жив і народився.

Як визначити, чи ви випадково не француз.

Передне слово.

На противагу італійцям, як не дивно, з француза-ми у нас справи гірші. Французи є. А от прізвищ значно менше, ніж скажімо, італійських, німецьких чи турецьких. Це, певне, пояснюється в першу чергу тим, що Франція з нами не межує, хоч зв'язки в нас давні, починаючи від Анни — дочки Ярослава Мудрого і кінчаючи Борею Штойком із Томашполя, який торік їздив у Париж по туристській путівці...

Приклад перший. На Україні поширене прізвище Гроха.

Якщо послухати Аделю з Кобиляк, то вона запевняє, що в неї є чиста французька кров одного із фельдмаршалів часів Наполеона Бонапарта, який під час першої війни з французами переховувався в Хоролі, де жила пррабка Аделі. Від фельдмаршала й пішло прізвище Аделі Грохи, яке по своїй неграмотності секретар сільради (очевидно, колишній лікнелівець) записав у «метрику» — Аделя Гроха. Хоч насправді вона француженка і нині повинна писатися Аделя Гроха. З твердим наголосом на останньому «а».

Приклад другий. Прізвище Філіпченко. Одразу відчувається, що воно не-українського походження. Бо в українців є Пилип (Пилип із конопель), а не Філіп. Закінчення «ченко» запозичено в українців. Філіп, навпаки, слово іншого походження. Тому не важко здогадатися, що справжнє прізвище Філіпченка свого часу було Філіп. Приміром — Жерар де Філіп. Те ж саме стосується прізвищ Філіпчук, Філіпченко.

Як дізнатися, чи ви випадково не німець!

Приклад перший. Якщо у вас прізвище Вітер, може бути певні — ви таки німець. До цього прізвища варто лише придбати літеру «н» і вписати її третьою ліворуч, або замінити «т» на ту ж «н». Після цього ви уже не якийсь там Вітер, а в першому варіанті — Вінтер, у другому — Вінер. Вінер Норберт — американський учений, німець за доходженням.

Приклад другий. Нащо вже типові українські прізвища Деригус чи Дериніс. Але й вони, як виявляється, мають свої секрети. Власники їх, певен, і не підозрівають, що варто їм викинути літеру «и», як вони стають: Дергус, або Дерніс.

Друкувати замітки, інформації, якщо вони вам вдаються, можна під таким псевдонімом: Ван (тобто Іван) Дергус. Або це краще так: Ван дер Гус. Але цього, мені здається, не дозволить зробити найлітеральніший редактор, якщо він вас особисто знає. Не дивуйтесь: редактори залишаються редакторами. Хіба з них хто розбирався в людській душі, хоч усі вони без винятку вважають себе інженерами цих душ.

Як дізнатися чи ви випадково не турок!

Переднє слово.

Чимало минуло часу, як Україна перестала воювати з турками, а імена і прізвища турецькі залишилися: драгомани, сагайдаки, бузулуки, килимники, кунтуші і інші. І тому не дивно, якщо хтось із ваших знайомих раптом заявляє:

— А ти знаєш, що я з турецьких яничарів?

Або:

— Та він же турок!

Або:

— Тобі відомо, що моя бабка була Ага, і в селі її називали Османша?

Так заявляють переважно ті, що знають, хто вони і звідки. Але багато власників турецьких прізвищ і досі перебувають у блаженному незнанні. Просто неймовір-

но. Я вважаю за потрібне багатьом з них розкрити таємниці їхніх прізвищ.

Приклад перший: Мій однокласник по університету носив прізвище Алік Кнур. До нашого знайомства він, виявляється, і не знов, що він прямий нащадок турецького меддаха чи правнук салямлика, чи пехлівана.

— Та ти знаєш, — якось кажу йому, — хто ти такий? Звідки в тебе таке ім'я та прізвище? Оце вчора прочитав статтю одного вченого «Звідки походять наші прізвища?», так виявляється, що слово «Алік» на Україні поширилось під час турецько - татарських нападів і походить від турецького «Алі». Отже ти ніякий не Алік і ніякий не Кнур. Справжнє твоє прізвище: Алі Нур, або навіть Алі Нури. Викинь геть оту літеру «К» і все зрозумієш...

Він несподівано кинувся до мене. Заграла турецька кров. Обхопив обома руками і ледве не задушив. А тоді, наче шайтан, з криком «Ага-па-а» кинувся вниз по сходах.

— Не забудь загоріти ї пофарбуватися, — кинув я йому. Та не знаю, чи почув він мене. Бо якось випадково побачив його з вікна трамвая, то він і досі ходить бльондином.

Приклад другий: По нещастю, або ж через малоосвіченого волосного писаря чи ротного каптенармуса досі терзаються в здогадках носії прізвищ Кріт, Тхір. І жоден із них, скільки б не ламав голову, звідки в нього таке прізвище, не знає, що воно турецького походження. Тільки убогі вигадники та бліді, як турецькі євнухи (якіцо мова йде про турків, то ї порівняння повинні бути турецькі), фантазери неспроможні на більше, як замінити літеру «і» на «օ». Тхір — Тхор, Кріт — Крот. Ще й сердяться і поправляють вас, коли ви без злого наміру, ненавмисне напишете — Тхір чи Кріт, вони обов'язково вам скажуть:

— Я не Тхір, а Тхор.

У той час, коли треба не сердитися, а дякувати, що вас пишуть Тхір. Бо ви й справді Тхір, і прізвище ваше походить від «Путоріус» з родини куницевих, що ма-

ють хутро, а від справжнього турецького імені, з якого-десь в аналах історії випала й загубилась одна лише літера «а». От її, літеру, і слід ставити поруч з «к» чи «т», щоб вийшло: Каріт чи Taxir. Taxir і Зухра.

Приклад третій: Михайло Фіра, або, як кажуть близькі й знайомі, — Міша Фіра. Так от, Міша Фіра — не Фіра, а Аріф. Ашім Аріф! А ви, виявляється, часто турецьке прізвище читаєте зліва направо, а не справа наліво. А турецькі прізвища і читаються, як у народі: кажуть, по-турецьки: Ашім Аріф.

Рідчуваєте, скільки тут музики! Вимовляєте його, і вам здається, наче граєте на зурні, або ллете воду з турецького кувшина. Так і хочеться додати до цього слова «бей» чи «ага», щоб звучало ще миліше: Ашім Аріф бей.

Отож, за роботу. Якщо вам захочеться змінити своє прізвище, то ви більше не битиметесь, наче курка в п'ятірці, міняючи прізвища на свій страх і сміх. Тепер у вас під рукою буде солідна й науково обґрунтована порада, яка може вам замінити статтю чи дисертaciю. Якщо ж формалісти із загсу виставляють свої претензії і доводитимуть протилежне, то не забувайте, будь ласка, вказувати їм на це першоджерело.

Олег Чорногуз

(«Літературна Україна» 10. 1. 71).

ЗНАВЕНЬ ЛІТЕРАТУРИ...

Один промовець, що любив хвалитись знанням української поезії, під час промови на одній з академій почав:

— Великий наш поет, Франко, сказав про еміграцію: свое віце пророцтво такими словами: »Народе мій, замучений, розпитий...«

В СОВЕТСЬКОМУ РЕСТОРАНІ

— Така пісна юшка! Аджеж у списку страв подано, що це »м'ясна юшка«, а тут м'яса ні значу!

— Якто? — обурився офіціант. — А мої два пальці, як я віс тарілку до вас і які були в юшці, то що, це не м'ясо?

АСТРОНОМІЧНА НОВИНА

Як подає агентство »Юнайтед Пресс«, американський вчений астроном Всезнайсон на запитання одного кореспондента про нові астрономічні дослідження, відповів:

»Кільканадцять років тому я зауважив серед інших плянет незнану ще тоді плянету »Большая«, яка деякий час рухалася орбітом Маркса. Страхітлива ця плянета останнім часом досить близько наблизилася до нас і зігрожує нашому існуванню. В наслідок цього в космосі стався судорожний рух. Близькість плянети »Большая« дала змогу її ліпше дослідити. Після довголітньої моєї наукової праці стверджено, що та страхітлива плянета змінила кліматичні умовини таких плянет, як Україна, Румунія та інших. Там тепер є дуже багато чорних хмар, буревіїв, громовиць і ніколи немає сонця. Крім цього, на плянеті Україна відбулася зміна дня і ночі. Коли раніше життя шуміло вдень, а вночі засинало, то тепер навпаки — життя починається тоді, як приходить ніч, землю оріуть і сіють вночі до місяця, а вдень люди і худоба криються по лісах і склонищах, чекаючи ночі.

Плянета »Большая« вже давно не йде по небозводі, як колись, шляхом Маркса, а йде якимсь іншим шляхом. Якщо їй сильніша плянета заступить дорогу, вона готова знищити землю і порушити всі правила космосу. Жадного закону її рухів не вивів, бо вона сама беззаконність.«

(З країнової підпільної газети »Лісовик« ч. 3)

ДІЯЛЕКТИКА ЖИТТЯ

Син колгоспника заліз непомітно у колгоспний сад і виліз на грушу. Зірвав одну грушку, з'їв, зірвав другу і саме забірався до їдження, як де не взявся колгоспний сторож і з-під груші гукає:

—Гей, ти, драбуго, звідкіля ти там узявся?!

Хлопчина, не в тім'я битий, почав оправдуватись:

— Дядечку, я побачив, що одна грушка була впала на землю, тож я підняв її і поліз на грушу назад прив'язати її до гілки.

DINPLAST S.A.C.I.F.

FABRICA DE ARTICULOS PLASTICOS

Elaboración de productos plásticos para laboratorios
farmacéuticos — Cosméticos — Destilerías — Electricidad
Bazar — Menaje — Etcétera.

OFICINA TECNICA DE PROYECTOS

Y

MATRICERIA PROPIA

INYECCION — COMPRESION —

EXTRUSION — SOPLADO

FABRICA DE ARTICULOS PLASTICOS

— DE —

MARKO OLESKIW Y CIA.

CHIVILCOY 3173

T. E. 50-0132 -y 50 1211

CAPITAL FEDERAL

Загально відома КРАВЕЦЬКА РОБІТНЯ

виконує замовлення солідно, по приступних цінах.

SASTRE DE MEDIDA FINA

VLADIMIRO KOLODIJ

c. OLAVARIA 327

BUENOS AIRES

FABRICA DE MUEBLES

W. WIERZBICKI

ESTILOS: Francés, Inglés, Clásico

*

Pasaje LOBOS 4341

BUENOS AIRES

(altura Segurola 1350)

ГУЦУЛЬСЬКА РІЗЬБА ТА ІНКРУСТАЦІЯ

свічники, рами, касетки, писанки, топірці та всі
інші вироби, що входять в засяг різьби

н о р у ч а е

ВОЛОДИМИР ШУЛУПАТА

QUILMES

URQUIZA 64

ЧОМУ МИ ГРИЗЕМОСЯ?

Шукаємо нераз причини, чому у світі нема згоди, а археологія вже давно дала на це відповідь. Археологія — це така наука, що цікавиться нашим минулим, отже стрінувши археолога, будьте обережні.

Минуле цікавить нас із двох причин: Перша — цікавс знати, що було тоді, як нас не було, друга — коначно хочемо доказати, що всі предки були дурніші від нас і, що все, що було перед нами, було до нічого. Крім нас, минулим цікавиться ще історія, наука, яка записує минуле, коли має до того матеріали. Але як нема матеріялів, то не запише і тому вчені розкопують землю та шукання слідів минулого. З історії знаємо, що вже перед нами були могутні культурні народи, але прийшов варвар і нащадки покидали руїну, щоб в іншому місці зачинати наново.

Ходім у те минуле, повне загадок і таємниць. Після темної доби середньовіччя встає гордий Рим з цезарями і залізними легіонами імперії, коротко блищити Греція Гомера, а по той бік моря розвивається болотяний Ніль і Єгипет вітає нас загадкою Сфінкса і кольосом пірамід. У далі мерехтить розпустний Вавилон із грізними законами Гамурабія і вежою тисячі мов, а далі...? Що було перед тим, невже тільки шість тисяч літ існування людини? Так! — виступив Дарвін із своєю теорією. — Перед тим були мавпи, які у природній еволюції перемінились у людей.

Дивлюсь на своїх приятелів і знайомих і киваю головою, може Дарвін направду не помилився? Хоч тяжко погодитись із думкою, що ми, творці величніх культур і величезних імперій нагло покинули дерев'яне гніздо родини мавп і блудним сином пішли у світ випростовано і на двох ногах.

Риючись у землі вчені припадково натрапили на цю-

ку і вирішили, що то щока людини. Знайшли на Яві пра-предка малайської раси, біля Пекінгу знайшли пра-предка жовтої раси, вкінці на загальну нашу втіху знайшли щоку пра-предка білої раси в Неандерталю. Ще не знайшли щоки пра-предка чорної раси, мабуть, ті предки з'їдали себе взаємно та із м'яском поз'їдали всі кости. Знайдені щоки лежали в землі, якої вік оцінено на пів-мільйона літ, отже людина жила вже тому пів мільйона літ. А перед тим?

— Перед тим були мавли! — озвався знову Дарвін.

— Неправда! — крикнув нагло в Італії геолог Колюмбійського університету. — Ось я знайшов щоку людини, що жила тому десять мільйонів літ.

Десять мільйонів літ! Це багато часу, багато більше, як десять мільйонів долярів. Значить, минуло десять мільйонів літ, як наш пра-предок скочив із дерева й олімпійським бігом погнався за бльондинкою із кучерявими косами.

Цікаве явище, що із усіх костей пралюдини доховалася до нас тільки щока. Значить, щока є найсильнішою і найвитривалішою частиною людини. Одним махом прояснилось багато речей, які досі були незрозумілі. Придивляючись до життя і дій численних одиниць ми знаємо, чому ті довгі мільйони літ не принесли ніякого культурного поступу. Люди не думали, люди працювали тільки щокою, отже безупинно їли. Тепер ясно, чому нема згоди, чому люди гризуться між собою, чому партійні чи інші противники взаємно себе розкусують, кусають, а навіть пожирають.

Учені кажуть, що ті перші люди мали мати крім щоки ще й череп. Чи в тому черепі був мозок, ми не знаємо, можливо, що череп служив тільки для декорації, а може тільки до щоки. Бо коли б був у ньому мозок, напевно показав би певні ступені розвитку і ми сьогодні були б багато далі. На жаль, розвивалася тільки щока. Бо коли б рівночасно із щокою розвивався мозок, ми напевно сьогодні могли б залюбки так легко мандрувати по планетах, як, наприклад, мандруємо по тавернах.

Чи оділичили ми які прикмети від наших пра-предків? Напевно так! Ідучи літом поза місто ви нераз завва-

жуєте, як певні типи викладають свої ліві, або праві руки на вікна машин і загненими пальцями держаться даху авта. Ідентично так наш прародич висів на одній руці на галузі дерева і розглядався, куди йому скочити. Або який інший тип минає вас із скорістю вистрілу. Гіріглянувшись, ви бачите їх двоє, вона сидить йому на колінах і обома руками держиться ший, щоб не відворватись, а він їздить руками по всіх закрутках і забуває, що має гамулець. Ті двоє мають, крім щоки, ще й череп, але він, мабуть, порожній і служить тільки для противаги щоки.

Я все ще не трачу надії, що може припадково вчені викопають ще яку кістку пралюдини і тоді ми матимемо доказ, що пралюдина мала крім щоки ще й інші частини тіла. А коли подумаю над будучістю, дивлячись довкруги себе, то стає вже тепер соромно, що за наступних десять мільйонів літ викопуватиме хтось наші щоки. Майбутні вчені матимуть незаперечний доказ, що знайдені рештки належали людям, які забагато їли, а замало думали!

— Це гріх, дитинко, дивитися на цю роботу. А нуж він видовбає з цієї брили постати голої жінки...

З АРАБСЬКИХ БАЙОК

В гарну літню ніч святоіванський червячок бавився в траві. Стара ропуха, що дивилася на його викрутаси збоку, плюнула на нього отруйною слинотою.

— Що ж я тобі зробив злого, що ти до мене так погано віднеслась? — казав, умираючи, червячок.

— Бо ти своїм блиском затемнююш мені життя. — відповіла ропуха.

**

Ловці скопили в »вовчу яму« вовка. Коли його звязали і витягли не траву, вовк промовив людським голосом:

— Пустіть мене живим, а я присягаюсь на хвіст мо-го батька, що вже не буду їсти м'яса, тільки траву та рибу.

Повірили ловці та й пустили вовка на волю. От іде він лісом, аж зирк — у болоті поросяtkо лежить. Вовк облизав язиком свою морду, хапнув порося в зуби й сказав, заїдаючи м'ясце:

— Такої смачної риби я вже давно не єв!

—○—

ПОВІЛЬНІ ТЕМПИ

— Чому це наш модерніст так мало пише?

— Бо поки знайде потрібне слово у словнику, за-буде ті всі, що вже познаходив. Г. Ч.

—○—

ПОКАЖІТЬ МЕНІ, БУДЬ ЛАСКА

директора, що на нього не нарікають його урядовці; урядовця, що задоволений із своєї зарплати; політика, якого не лаяли б; купця, який не хоче доробитися скоро; панну, що не хотіла б скоро вийти заміж; людину, що не бажає мати грошей; провідника партії, що мав би відвагу сказати, що на цей пост він не підходить; жінку, що не зацікавлена в сплітках; редактора, який не працює пером і ножицями; студента, що купує українську книжку — а я вам тоді скажу, що ви вмієте спостерігати факти життя.

БАЛЬОВІ РОДЗИНКИ

Посоловили очі від об'ємистих чарок,
А на душі легенько — десь лівся весь тягар.
В'їдливо, безустанку єсть очі лим цигарок,
Від гамору у вухах гуде, як самовар.

Розходяться по тілі солодко-нудні млости,
Подвійним темпом в жилах розбушувалась кров.
Уже не розібрati за що підносять тости,
І бомбастичних вже не зрозуміть промов.

В повітрі дим, що можна повісiti сокиру,
Та сопух тютюну, горілки і парфум.
І змінюються кожний, хто перебрав вже міру,
І офіційність тратить, як, ось, з кумою кум

Ішо остоronь в куточку присілися незпроти:
Він дивиться на неї, немов на мишу кіт,
І баляндраси взявсь язиком їй молоти,
Вона ж дзвінко сміється, уявившись за живіт.

Ось двох «батьків народу» (цей д-тор той ди-тор)
Якусь високу тему схопили за хвоста;
Лисим лобом професор мигоче, як прожектор...
Он, там, альтом дереться якась мадам товста.

З метеликом на шиї, з манерами тонкими
Панич, неначе котик тендітно, вигляда.

Жартує тонко, чесно з паннами молодими,
І заздрить їм дівиця підтоптана, худа.

В куточку при буфеті сидять два інженери,
І жваво дискутують при дорогім вині
Про техніку високу: машини, хмародери,
Реактори, ракети і двигуни сильні.

Купець багатий гордо направо і наліво
Фундує всім в буфеті і розкидає гріш;
Принишк в кутку редактор і п'є дешеве пиво
Бо бідний він завжди є немов церковна миша.

Весела наша молодь окремими гуртками
Розбавлена докраю, як бджільний рій гуде.
Пишаються мами всі тут дочками і синами
Мовляв: моя дитина — не найдете ніде!

Сальон неначе вулик весняною порою —
Бурхливо метушиться розбавлений народ.
Переливаються кольори й форми крою
Дамських і чоловічих найвишуканіших мод:

Барвисті панен сукні кольорами яркими
В разючому контрасті до смокінгів панів;
Фризури фасонові копицями стрімкими
І скиртами соломи стирчать у дам і дів.

Ех, моди, моди! Відвічна ви проблема,
Заплутана і гостра, як із шипшин вінок!
Так було, є, і буде — вони відвічна тема,
Що будить завжди заздрість і критику в жінок.

У гурті лам статечних про моди якраз мова,
Чи пак, критичний огляд обновки на других.
Душею нині в ньому є пані докторова —
Всіх мод нещадний критик і мінусів чужих.

Громада стоголосо гуде, шумить, як море,
Коли воно в негоду розбурхане бува.
Я з нього вибираю «нанизуючи» скоро
Критичних різних реплік заслухані слова:

«... Кажу вам ще раз, пані, що я такої сукні
На себе не наділа б у хаті в будний день!..»
«... Ішо? Хто? Оцей редактор? Це ж пиворіз безпутній!..
Де? Та оглядна баба? Не жінка це, а пень!..»

«... Дивіться на цю паву: Ну й дзіндра довгонога!..
... Редакторова? Де? Он, примостилась там!
Ну й за таку обновку його я, ти же Богу,
Прогнала би із хати з газетами к'ортам!..»

Ушкварила музика і гамір заглушила,
І критика урвалась вельмишановних дам.
Охоче в такт фокстрота громада закрутилась,
Під ритміку музичну волю дала ногам.

Мелодії під смичком виводить тонко скрипка,
Мов вовк голодний виє у такт ій саксофон;
Джмелем гуде басище і бубон дуднить крілко
Та мов старенький возик рипить акордіон;

Побренюють гітари, рокоче решетище,
Хрипить, як від простуди розквашено клярнет;
Заводить мандоліна, сопілка тихо свище
І голосно дереться, мов на живіт, корнет.

Йдуть танцювати пари. Із початку несміло,
Десяток пар, не більше, та дальше більш і більш —
На залі завертілось, як вир заклекотіло,
Гойдається, як море, чим далі — бурхливіш.

Музика тне і ріже чергою танці хвацькі:
Статечий вальс, мазурок і полька розмашна,
Фокстрот-танок і танго, то знов оберок ляцький
Аж гойдаються стіни, чутъ не впаде стіна.

Стомились гості в танці, йдуть відпочивати трохи
Біля столів накритих з канапками й вином.
А молодь завертілась, немов напали блохи —
У твісті скаче-крутить задком і передком...

З портрету на стіні Тарас нахмурив брови,
А з другої навпроти сумно глядить Симон —

Обох журба неначе покрила однакова,
А їх думки неначе сплелися в унісон:

— Ех, бавитися вміє вкраїнська діяспора!
Мабуть, ій у забавах ніхто не дорівня!
Ех, як би ж до праці була така скора —
Перевертала б гори верхами вділ вона!..

Панько Незабудъко

ЖІНОЧА ВІРНІСТЬ

До дентиста приходить жінка, яку він лікує, і подаючи гарну обручку, просить зробити з неї їй «корону» на зуб.

Дентист поглядав обручку, і каже:

— Можна, пані, чому ні, але вам не шкода обручки?

— Та, пане докторе, це обручка по першому чоловікові, і коли він умирал, я обіцяла йому, що носитиму цю обручку до смерти. А тепер трапляється мені вийти удруге заміж і, звичайно, носитиму іншу обручку. Отож, щоб дотримати слова першому моєму чоловікові, і не дати причини до негодування другому чоловікові, обручку від другого чоловіка носитиму на пальці, а обручку від першого чоловіка носитиму у формі «корони» на зубі.

АСТРОНОМ І ЖІНКА

На той день, коли було затміння сонця, один астроном запросив кілька своїх знайомих пань до астрономічної станції, щоб могли через телескоп подивитися на затміння.

Одна з жінок запізнилась. Прибігла, вже по всьому. З невинною усмішкою звертається до астронома:

— Пробачте за спізнення, але чи ви не могли б для мене ще раз показати затміння сонця?

— Чому ні, — чимно відповів астроном.

— А коли?

— Та наступне затміння буде за 11 років і 3 місяці!

Жертва технічного поступу...

КРОК УПЕРЕД...

На одній фабриці в Празі відбувається мітинг. Партийний промовець вигукує з патосом:

— Товариши! Через злі економічні і політичні потягнення колишнього провідника Дубчека, ми стояли над берегом пропasti!

На те хтось із зібраних сказав уголос:

— А тепер ми вже пішли крок уперед!..

ЖІНОЧИЙ ПОСПІХ

В Торонті на Бетирст стріті йде-поспішає одна пані. Зустрічає її приятелька й питає:

— Марусю, де так поспішаєш?

— Ох, і не питайся. Йду до лікаря, бо чоловік дістав атак серця, а я ще перед тим маю поступити до країчині, щоб приміряти сукенку. От тому й так спішуся!..

ГОЛЯР І СПОРТ

Один спортовець ходив стригтися до фризієра, що був противником клубу, до якого належав той спортивець. Саме кілька днів перед тим, як мав відбутися дещо-дещо меч між клубом, до якого належав спортивець, а клубом, до якого належав фризієр, спортивець зайдов до фризієра підстригтися. Коли сів уже в крісло, стрижій, подумавши хвилинку, сказав:

— Пане, на сьогодні зробім перемир'я. Бо коли ви скажете, що ваша дружина стрілить брамку моєму клубові, я не ручаюсь, що із поленерування можу відтяти вам вухо і кинути ним у того грача, що стрілив голів.

В ДОБУ ВЕЛИКИХ ДОСЯГНЕНЬ

На міжнародному зібрannні техніків каже американський делегат:

— У нас техніка дійшла вже до такого розвитку, що далі-далі всі люди їздитимуть лише автами.

Вислухавши те, делегати звернули свій погляд у сторону советського представника. І той за хвилину сказав:

— У нас, правда, авт стільки нема, що в Америці, і ми вдома ходимо переважно пішки. Коли ж треба їхати закордон, їдемо тузи танками.

Д В А С П О Г А Д И

Табір у Німеччині. До табору з концертом прибувають бандуристи...

Бандуристи...

І щось мені затушкувало теперішнє і понесло в минуле. Далеке-далеке. І хороше, і болюче. І як мариво поплило перед очима.

І щось виринає з пам'яти — і зразу ж гасне. Щось видобувається з минувшини — і радує мене, і одночасно журить, і підносить з окрилення аж до небес і заразом аж до чорноземної моєї, рідної, мене з болю згинає.

Ні, не хочу спогадів! Не хочу!

А вони налаязять, навалюються невблаганно. Іх непромога відігнати... Вже ось з сивини моого козячого дитинства вияскравлюється, вирізьблюється похила і угрузла, як печериця в землю, моя хата.

І мати. Руки — не руки в неї, а посушені коржі. Заскорулі, збуровані. І уста такі ж потріскані й зашерхлі з вітру.

І в хаті одна мати. І нас п'ятеро — і ми і пищимо, і дзявкотимо скрізь і всюди — і на печі, і на лежанці, і на порозі...

І я серед цієї саранчі найстарший. (Батько звав усіх нас «саранчою». І батька у глуху ніч взяли — і мати все зітхає, бо його вже нам не віддадуть ніколи).

Мені пішов десятий. І я худий-худий, і тому на вулиці мене все дражнять: «кістки-кістки, а посередичі чуб». Бо й справді чуприна у мене вигналась на славу. А як кущиться, а як мотиляється на вітрі — аж прямо краса дивиться. Аж прямо гей!

І вона в мене не лише кущиться, а й щетиниться, дротиниться, і її ані розчесати, ні слинаю пригладити, та навіть і олією заледве чи вдасться трішки прим'якши-

ти. Коротко — ловка ж у мене і голова! Не голова, а їжакувате чудо.

І я радий, бо хоч я і кощюватий, сухоребрий, зате в мене щетина яка вибуялася! І всі чисто мене за таку розкішну щетину помічають...

— Мамо, а мені кортить їсти. І добре вже кортить...

— Іванцю, перекортити...

— Боясь, не перекортить, бо вже їсти таки хочу.

— Потерп, Іванцю. Ти найбільший — і раз-по-раз цвікаєш, а що ж тоді дрібнота вже заспіває. Май терпіння. Ось я піду на базар, понесу батькові хромові чоботи на обмін. Може за них хлібину заміняю...

Хоч я голодний-голодний — і в мене, як кажуть на вулиці, з голоду кишки марша грають — але я вже про музику у животі забув.

На базар!! Я не йду, а з пустотливої нестяжності, що випирає з мене, вигопую, кренделики виробляю по дорозі.

Гоп-гец! Ух-тюх!

Мати з батьковими чобітками попереду, а я хвостиком із ухканням кручуся поза нею...

А на базарі — ой щастячко мое! — метушаться, комашаться люди. І там галасують, там галдиють, лементують...

А біля мене один вусатий і носатий волає не своїм голосом — це він не на пожежу скликує, а так захвалює свої гребінці із бляхи.

— Беріть. Будете чесатись — і чутимете, що щось шкрабе по голові! Гребінці, що аж до тім'я зубцями досягатимуть!

— Огірки свіжі й незіпсовані! — веренцить обсяжна печериста молодиця.

От це ж празник для мене! Ич як торгується — і при тому плюють в долоні і ляскавають, а тоді сваряться, олин одному докоряють, жалуються — і нарешті обіймаються і згоди досягають. Ой, який же хороший шарварок, гармидер!

Та на моїй вулиці також несоторенні речі діються, але їм ще далеко до цих, базарних. Тут безладля куди

краще — лише за чуби чомусь не смичується й не тягаються, як хлопці біля нашої хати...

Мати з хромовими чобітами недовго стояла — десь за півгодини вона їх віддала, а натомість взяла таку продовгасту, таку запашну, таку з боків трішечки підпечену й засмалену чорну паляничку.

Я як здерев'янів, як уріс у землю берестиною — не порухнувся і все вдивляюся у хлібчик. Дивлюся, а слинка прямо хлине-котиться і котиться — ледве встигаю її ковтати. Та невже ж мати не здогадається кусник відламати і мені дати. Ой, я б це й хламав окрайчик чорного добра! Я вже й труся, і мнуся, і носом шморгаю — і врешті вже матір за спідницю смичу, а наслідків кат-ма. Мати в мій бік й не липне, ніяк не додуматися, що в мене в кишках із голоду вже в бубни вибиває.

— Мамо, відламай мені щматочок.

Я одне, а мати насупротивне.

— Не пищи і не вертися побіля ніг.

— Ma!

— Іванцю, та ж удома ще четверо твоїх сестричок жде. Май совість. Потерпи. Ось я принесу додому паляничку — і її всім розділю, і всі ви трішечки і наїстesя.

Е, такими словами мати розкопує мені душу і туди пекучості, жару пригорщі всипає.

— Я, ма, зараз наїстись хочу. Відламайте хоч ось стілочки.

— Не в'язни, як болото до чобота. Кажу ж терпи.

— Не терпиться.

— Не коверзуй. Витри носа і йди чемненько.

Я набусурменився. Який світ незичливий. І який я приневольний, зобиджений, нещасливий.

Але що подію? Нівідкіля помочі чекати. Мушу коритися материній волі. Іду. І ремствую. Диви, як до мене розмовляють. «Витри носа», «не в'язни», «не пиши», а змилостивитися наді мною і дати мені хліба крихту — зась.

Ех, життя! Тягнуся, засмучений, з-заду за матір'ю, а мені та паляничка спокою не дає — вилискує й виблискує — і пахнить до зопоморення. Отак би, коли б мога,

висмікаув її і всю продовгасту в один замах, навіть не розжовуючи, так би й проковтнув. А й смачна ма-
буть була б. Донесказати.

Отак йдемо додому. І я уявно паляничкою ласуюся.

Коли що це? На узбіччі, трохи поза базаром, біля будки, люди з'єрмилися. Тиснуться, купчаться, туп-
цюються...

Не інакшے, як закльовується там на бійку. От тобі
ї на — і видивом мені судилося налюбуватися. Ні, ні,
такої оказії прогавити не можна...

Ой-ой, як я люблю бійку спостерігати! Як півні
б'ються — тоді я аж пишу із радості, а підскакую
краще від лошти. А як хлопці тузяться — один вче-
питься в чуба другого — і тягаються, перекочуються
по траві, а толі, один кулаком як заїде другому — і той
аж юшкою умиється — тоді я аж кувікаю, бо моєї втіхи
не описати її не передати.

Близьче підходимо. Ба ні, тут люди зібралися не
на бійку споглядати.

Тут у колі людей, на камені, сидів літнярий дядько,
з вусами, як колись у моого тата, — і в руках тримав
бандуру.

Мамо, — і я з подиву відступився і прямо штурнув
матір. — Мамо!

— Щес, синку! Чого штурляєшся?! — і я відчув, як
мати приклада свою долоню, яка пахла житнім хлібом,
до моїх уст. — Цить!

Я відивлявся в дядька. Неборачисько, він був ще
худіший від мене. А до того ще якийсь наче калікува-
тий.

Ні, ні, не калікуватий, а бідний. Справді, він бідаць-
кий вигляд має. Щоки стягнені, одні вилиці видніються,
а в очах суму повні жмені. Навіть усе його лице ніби
облямовується глибоким невимовним сумом.

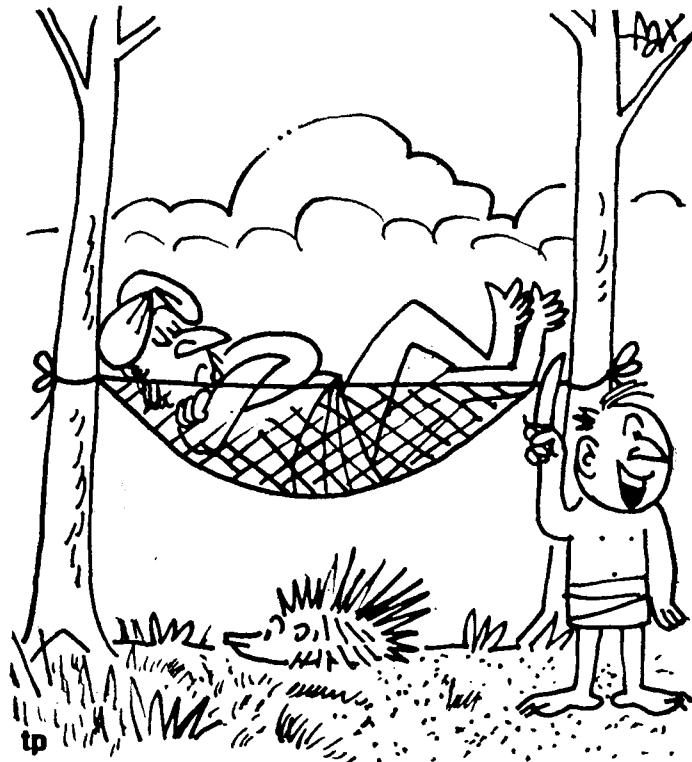
А біля бідного така сама убога, полущена, пощерб-
лена тарілочка — і в ній я побачив декілька копійок,
п'ятака і навіть гривеника.

— Мамо!

Я завмер, бо дядько якраз на мене глянув — і своїм
поглядом коли не знищив, то прицвяхував мене до

порохіявої землі. От туди — він хоч і худий, і обезсилений — а яку, направду, силу має. Мене прикував до одного місця і, здається, всіх людей біля себе приворожив, причарував. Бо так. Ось люди все надходять — і все пошанування віддають йому — жінки здоровкаються й вклоняються, а чоловіки мовчки з учтюю шапкують перед ним.

Надворі вже схмарилось, десь здалеку вже й гро-

— Мамо! Хочеш збудити татка?

зує — ось-ось сипне й дощем — а люди ані руш.

Всі втопили в дядька очі.

А він торкнув струни і заспівав. Ні, він сильно-силь-но пожалівся, поскаржився, свої болі усі серцем ви-ливав...

— Ой попливи, вутко,
Проти води прудко,
Та й накажи моїй ненъці,
Шо я умру хутко...

У мене корчаться пальці, самітниться душа од та-
кого горя. Навіть чуб заворушився, а паморозь охоп-
ила мені спину — і нараз захотілося крикнути аж
поза небо, аж до зір...

— Ой, полети, орле,
Де братичок оре,
Та й накажи йому, орле,
Яке мені горе...

Ні, ні, дяденьку, не вмирайте! Умовляю, ублажнюю
— не вмирайте! І так жальливо не співайте, бо в мене
серце ножем тупим крається та решетується. Дядень-
ку, худий, нещасливий, чому ж це вам так хутко треба
помирати?!

У матері очі скресають огнями, а в тих огнях
крапки блищають і цяткують, а в мене серце бухає, і ме-
ні перехотілося вже й істи. Мені кортіло підійти до
дядька, кортіло взяти його всього ласково на свої
долоні і сказаги: «Я вас пожалую, направду, пожалую,
тільки з такою сумотою та безмайбутністю не вимов-
ляйте і не грайте. Де той маципур, де той зарізята,
спустошеннник, що хоче вам віку вбавити, що хоче вас
закатрупити?! Скажіть, де він — і я його розмотилюю,
із землею перемішаю! Ваша пісня порозкраювала на
крихітки мене. Де, де, дяденьку, той ваш братчик оре
— де? — я принатурюся — і в орла перекинуся — і по-
лечу, щоб йому повідати про вашу незмірну скорбо-
ту...»

Дядько скінчив. Умовк. Хтось кинув у тарілку
копійчину.

Чути з гурту голоси:
— Жальної співає...

— Він два дні не їв.

— Видко, що, бідака, голодний. Самі кістки та шкіра полишилися.

Де не візьмись — до нього піdstупає якимсь таким певним і наче аж захабнілим кроком чоловік. Такий собі невисокий, непоказний — хоч не худощавий. І все лице в нього вибугроване, як обцяховане, прি�щами.

— Продаєш бандуру? — це той невірний, незавидний так пасталакає. — Продаєш?

— Чи ти жартуєш, — дядько прищавому у відповідь. — Одійди, добра людино, будь ласка від мене.

— Не хочеш продати — то обміняй. Дам три кілограми борошна за цю бандуру.

— Змилуйся і одійди. Я серця свого не продаю.

— У тебе не всі дома. — Жінка з гурту на прищавого накинулась. — Ти ненормальний, малахольний. Не говори до бандуриста — хай тобі заціпить.

— Ти, стара, не гаряччися. Я не до тебе, а до нього говорю. Чотири кілограми дам я за бандуру.

— Я серця не продаю...

— Чого сюди притирився, чого прителіпався, недоумкуватий?! — знов же та сама жінка накрила нахабника мокрим рядном. — Та ж у тебе у голові вітер віє. У тебе, чуєш, не голова, а казанок. Ти пришелепуватий і придурукуватий. Одступися, бо камінь візьму — і ним голову тобі провалю, скрешу... Або половину базарного посуду порозбиваю на твоєму казачі! Чуєш же, що він серця не продає.

Прищавого ще хтось із гурту піdnяв на глузи — і в нього лиця соромом заллялися. І він попотуптувався на одному місці — і ні в сих ні в тих зашився поміж люди.

Знову чути голоси. Але вже не співчутливі, а якісь схвальні, збадьорілі...

— Молодець наш бандурист. І жінка козир-дівка. Як відрубала бо тому...

— Не вітрубала, а шаплик крижаної води на зухвальця бухнула.

— Козак цей бандурист та й годі! Ого-го козак!

— Голодний аж-аж-аж, а бандуру міняти на харч
ніяк бо не збирається.

А дядько узяв знову бандуру в руки — і дивина!..
вже усміхнувся — не до кого іншого, а, далебі, до мене
усміхнувся, та ще й підморгнув. І плечима зрушив.
І притопнув. І неголосно кахикнув.

Он він які здатний викидати коники!

Ой, ой-ой, він і підморгує, і притоптує, і кахикає,
як на нашій вулиці. І швидко-швидко пребирає струни.
І бандура вже весело дзвенить, бренить, гуде...
А дядько пальцями на струнах ніби гопака викаблу-
чує та витанцюве...

І бандура вже аж засваволіла... Лелечко, та ж він
вже і грає, і вже з підморгом, із пілспівом, із підтупом
і жарти розкидає. А з-під його очей іскри усім, що
збилися навколо, сипляться та їх сипляться.

От потішник, от веселун!

— Мамо, — не своїм голосом з безтямністю верес-
нув я, — мамо, дядько надаремне настрашив мене.
Дядько житиме! Він анітрохи вмирати не збирається!

— Ісс!

Вже й дощ пустився, а люди наче дощу й не помі-
чають. Лише на дядька-бандуриста, що заховався
в будку, (аби бандуру не замочити), у зачарованні
вдивляються... І очі їм усім виблискують, а усміх випо-
гіднюю всім обличчя.

А лялько ще шарпонув плечима — і пальцями
лобіг-побіг-побіг по струнах...

Ой, рятуйте мою душу! У дядька й у нас усіх уже
очі пломенем горять.

Дядько живий! І ми бо не вмиратимем!

Ой, гол! — не пила —

На весіллі була;

По господи че втрапила.

До сусіла зайшла...

А бодай тобі лиха ніколи не траплялося, якот
утинає! Та в нього штукарства та викаблучування
не обіратися! Він ними пас до безтями обчаровує.

Ой, гол! — по вечері —

Замікайте діти двері.

А ти, стара, не журись —
Та до мене пригорнись...

Він так шкварить, що аж вус йому насторбучився,
а груди з виспіву ходором ходять.

У мене затуманилася голова, я хмільний із щастя.
Мені спало на думку з надміру чуття кудись бігти, отак
у безвість — та біда — я ранком уже встиг убігатися
та втомитися. І я, не довго роздумуючи, впав на землю
— і ракочу через гурт до дядька (будемо вкупі жиувати)
— та напівдорозі мене мати вкімтила і чимсь
цупкуватим — не інакше, як паличинкою — мене вжаль-
нула. І я зараз знову олінився на своєму місці. Трішки,
правда, прохолос — але все ще смалю в долоні і дядь-
кові для помочі гугукаю.

А лядько далі жартами сіє. Виспіве та виграє про
дівчат та молодиць. Їх вихваляє, про їхню красу нам
оповідає, аж так з них підсміхається, бо всі їх вади
тут же виявляє. От мастак! Він чисто-ча-чисто продіє-
відмінював унесь рід жіночий. Хвалить тонкостанінних
дівчат і пишностанінних, спасистих молодиць — хвалить
і ніяк ними не дохвалиться. Вони і зореокі, і стрункі,
високі, вони і чарівно-приземлисті, а до того ще й ті-
листи. А тоді — смішки-трішки! — і дістали на горіхи
жінки на всі лади пашекуваті, і на три вулиці вереску-
ваті, — і всі непосидюші, і дещо каверзливі й злющі...

— Гопака я танцювала,
З парубками постояла;
А парубки гарчі, як ті огірочки,
Як пригорчуть, мамці,
Тріщать всі кісточки..

Еге, дядьку, ви й не думали на той світ вибиратися!
У вас он аж стілки жарту, сприту й сили чаїбіпалося!

Бандурист умовк. Всі бальорі, вратурачі — а мати
плачє. Та їдять його мухи — що ж це таке?! Тут треба
реготатись, а не рюмсати.

— Мамо, яка це вас муха вкусила?! Рін так гесело
виспіував, а ви слізозами умиваєтесь?!

— Бо він, Ірачю, так хороше-хороше до душі
промовляв. А як хороше — то я не втримуюсь — і про-
сльозуюся.

І, бачу, мати розгортує хустку й бере житню паліничку. І відломлює окрайчик з неї.

Нарешті! Мати, мабуть, змилосердилася наді мною. Нарешті вирішила мене шматочком наділити.

У, у, я вже й розохотився до їжі. Вже й в горлі сіпається. Коли б скоріше... Простягаю руку...

— Давайте...

Та кусень мати із дбайливістю, з видимою любов'ю віддала дядькові з бандурою, а мені лише забрала в пушку кришки з хустини.

— Ковтни, Іванцю, кришиночки. Ковтни — вони трохи відіб'ють голод. А вдома більше хлібця дам.

Я не перечив. Та й як перечити, коли дядько з бандурою в одній руці і з скибочкою житнього хліба в другій — сидів і не відривав очей від мене і від матері.

Він пильно-пильно дивився на нас — і в його очах пробивалися блискучі крижини...

**

Радість! Калавур, яка бо радість! Бандуристи вже приїхали...

Ми по всіх бараках збираємося, один одного поздоровляємо, обіймаємося — і збадьорені, ощасливлені, до сьогоднішнього вечірнього концерту бандуристів приготовляємося.

Та ще й як завзято приготовляємося! До лазні черга трьома серпентинами звивається. Всім одразу заманулося обмитися, причепуритися...

Навіть сміття в таборі люди згрібають, папірчики — аж диво! — аж з кущів визбирують, доріжки живим піском посыпують...

А зі мною чудо діється. Мені не треба ні обливатися, ні прибиратися. Біля мене бігають, мені догоджують, яко болячці. Мені вже й випрали й накрохмалили сорочку, випрасували до лиску мої штани — і мене не обмивають, а, подумайте, обшурюють...

І я такий вже чистий, що, далебі, незвичайно на себе й дивиться. Навіть під пігтями чистотою виблискує. Я вже й противлюся, а в них із цього й за вухом не свербить. Уперто далі обцяцьковують мене. Ще й по-

думайте, обпарфумовують. Аж так заходилися коло моєї чуприни клопотатися.

Моєму зливованню немає меж. А вони своєї:

— Іване, в тебе чуб на квоччине гніздо скидається.

— Давай мені дихтувати. Розійдіться вже!

— Не примхай, Іванцю. Не розійдемось — поки з тебе людини не сотворимо.

І знову чуб мій обплюгавлють.

— Поганий чуб.

— Страшний, — навколо різногоолосята.

— Олією його прим'якшимо, загладимо.

— Зайві турботи, — відбивається від них. — Є гірші

— Але ж пані Ірка похудала, похудала.

— Не вір ії, бо то фальшиви баба, і вона тільки так вдає, що похудала.

на світі чуби — і на них без відрази дивляться.

— Гіршого дроття на голові ні в кого немає. Хіба десь в Гімалаях, в Азії. Там розчісуються, я чув, раз на рік — і то кінським шкrebлом.

— А ти, Іване, не в Гімалаях, а в Німеччині. І ти сьогодні вітаєш наших бандуристів. Чуєш, в-і-т-а-є-ш! Б-а-и-д-у-р-и-с-т-і-в!

І навіщо вони все те мені товкмачауть.

Я вже напам'ять знаю, що в нас тут станеться — і чого від мене через це «станеться» всі домагаються.

Сто разів, невгомонні, все повторюють, що сьогодні вечером, після концерту, я обчепурений, майже новесенький, видряпуюсь із квітами на сцену і від всього табору пристрасним та огнистим словом вітаю і дякую дорогим музикам за те, що не погордували в наш закамарок загостти.

— Хоч ми і сто разів тобі утовчували — та зайвий раз ще пригадати не зашкодить. Отож, Іваньцю, дорогенький, рідненький, гарненький — ти ж балакун! — тебе і дідько заледве чи переговорить — отож тобі і вітати личить. Але вітатимеш завченим текстом. Уже тепер заучуй. Та вимовляй усе чітко, голосно, — щоб не картоплю м'яту в роті пережовував, а перли — не слова — із уст у тебе дзвінко сипались.

— Ага, до пуття відторохти усе — а після того стань біля диригента — він такі огненні очі має і ніс орлиній, крючістий — тоді до цього зблизька і йому квіти зараз же й вручай. І при цьому не бусурменься, ніби тобі три чисниці до смерті, а усміхайся. І не забудь вклонитися. Низенько зігнися. Ти відомий лінтох, згинатися ше замолоду, дармоїд, не звик — та цього вечора таки спину потруди. Не переломишся. Докажи, що ти актор, мистець, а не шлапак дрантивий.

— Докажу. Рикну, а тоді зігнуся і вклонюся.

— Голосно виголошуй, а не рикай. Ти ж не худобина. І вечером, перед привітом, осуши дві чарчини, щоб горло з бруду прополоскати.

— Не питиму.

— Ливи схимник, покаянник віднайшовся. Без пот-

реби дудлить, а туг опинається, коров дурний виказує.

— Лишіть мене.

— Не лишимо тебе напризволяще. Ти ще кудись в кущі зашишся — і вечером у театр не з'явишся.

— Ні, лишимо, Іваньцю, не бійся, лишимо тебе. Тільки тебе до розуму доведемо — і кинемо.

— І впроголодь, малахольний, не ходи. Наїжся, сили наберися.

— Я два шницлі з'їв.

— Понатужся — і втрамбуй у себе третій.

— Не годен.

— А як, Іваньцю, взагалі маєш-дужаєш?

— Та ж, кажу — подужав два шницлі.

— А як горло? Не дай, Боже, — чи не охрип?

— Трішки, — кажу, — мое горло загедзгалось. Нема металу в голосі.

— Ковтай аспірину. Видно вчора на весіллі розгулявся.

— Не розгулявся. Мене з того весілля передчасно викишкали.

— І добре зробили. Всі твої товариші он із перепою очі від світла відвертають і голову мокрою ганчіркою обмотують та обгортают. А ти ось як огірочок — свіжий — аж блишиш-дзвениш.

— То горло загедзгалось?

— Іще й як.

— Ой-ой! Можеш попсувати нам усю параду. Половиця горло сімлю. Ковтай чи треба чи не треба по десять аспірин — і кипятком запивай. І не до кого, оциупку, не говори ані словечка. Не випускай і звуку із горлянки. Бережи пельку до вечора, а після вечора хай тебе й нечистий візьме — нам буде однаково.

— Гетьте! — я ніколи не думав, що я такий горлань. Зіпнув просто тваринно. — Виходьте, бо я з вами, їйбо, за образу поквитаюсь. Хай вас самих рогатий забере!

Вони, гадаю, поперелякувались з такого вулканного вибуху, бо ані слова у відповідь не писнули. Пощезали.

Нарешті наодинці я. Обмитий, обстриженій, обчепурений. З готовим привітальним текстом, який мушу напамять «виджувати».

Ходжу за параваном і вивчаю. Все повторюю:
«Управа табору... Невтомних, ретельних, неоцінених...
Вічних, незборимих, космічних... Усім серцем і душою...
Високомистецьких. Непереможних. І невмируючих... зав-
жди вперед — і ніколи назад. І ніколи не забудеться і не
затреться...

І вічно, і патріотично... І безупинно, і навдивовижу...»
І так далі і тому подібне.

Вже голова розколоється, а я далі з напругою ви-
гукую слова...

**

І ось концерт починається. Я облюбував місце
попереду.

Розкривається завіса — пробі! — тримайте мене,
бо я під стелю цибону! — на сцені три десятки джен-
джуристих, молодистих, хвацьких і козацьких безву-
сенців та вусачів-дядьків вишикувались і дивляться
уирост на мене.

А в мене душа сковалася у п'ятах. Пропав ти, ду-
маю, Іване. Де ж мені серед цих козарлюг відшукати
керівника, перед яким я промовлятиму і котрому квіти
вручатиму?! Казали — керівник має вогненні очі і ніс
орліний. Бідо ж моя залежана! — та ж на сцені всі очі
мають сяйні, аж палахотливі, і нося орліні...

Бандуристи вклонилися.

А заля німеє. Лише чути, як, тамуючи подих, дихає....

І нараз — тріснули оглушливі, карколомні оплески...

І безвусенки і вусачі першу свою пісню присвятили
Їй.

Тій, Яку ми всі у найсвятішому, найістотнішому ку-
тику нашого серця приберігаємо, з Якою спати ляга-
ємо; з Якою прокидаємося і сили на день Божий набираємося.

Тій, Яка з вишневою брунькою розпускається; Тій,
що до неї без бережні степи моляться і ваговиті колос-
сям ниви клоняться.

Тій, Яка тополиним листям грається і Якою кожна
квітка спозаранку умивається...

— Моя Ти! — виспівують бандури.

— Моя! — гупає в моїй душі.

— Моя! — дихає нею уся заля.

І мене вже в бараці не було. Я опинився біля своєї хати. Я шовковою травою обмиваю босі ноги, а тоді майнув поміж безмеж ячмінних, житніх та пшеничних — і біжу та чую, як шурпати з лісу дерева — і те шурпіння зливається з дзюркотінням річки в очеретах та лозах. А я простягаю руки вгору і сонце в жменю ніжністю беру.

І радісно, і плосно. А як лоскотно. І штовхає мене заверещати.

— Моя, моя, будь-що-будь, тричі моя!

Всі позіскакували з міст...

А я сиджу, наче прилютований до лавки. І не тямлю, що зі мною твориться. Нічого вже не розберу — лише відчуваю, що мое серце, закільчившись радістю, розбруньковується, розростається — і ось вже не вмішається в грудях, вже розносить і розпирає всього мене.

Хочеться крукнути: «Спасибі, що ви мене до хати занесли, що ще більше зрідили мене з моєю і вашою землею!» — і несила.

Хтось мене — усвідомив я — спершу шарпнув, а тоді наддержал за плече, щоб я, бува, на підлогу не звалився...

— Іваньцю, — той «хтось» не ублажнює, а притиснено грумічає на мене, — не верещи, як порося те недорізане! Що ти, навіжений, з глузду зсунувся, що так квікчиш «браво»?! Ти ж охрипнеш — отямся, теля нещасне! Утишся, прохолодися. Піди надвір і голову встроми в холодну воду — може голова остигне.

Та де бо! Мені якісь мигтючізорі перед очима пливають, і я, далебі, нічогісінько не бачу попереду. Аж врешті мені виднішає. Я вже сяк-так розпізнаю людей на сцені.

Ну, прохолодися.

Ой як же прохолодитися, як усмиритися, коли воно так задушевно, так надхненно й свою любов повними пригощами виявляють.

А далі — «Закувала та сива зозуля»... І наново за-

вихрилися мої думки. І я вже не сиджу в бароковому театрі, а лежу в нашему саду, зарившись усім тілом у траву. Та ще й зарився — наспрівжди наче б огорнувся травою, яко ковдрою. А побіля мене радоститься Катрусенька...

— Іванцю, чуєш! — і я з дрімоти розкліпався очима. — Чуєш?

— Чую.

— А що?

— Он з якою певністю та сивобока арифметикує!

— Зозулько, зозулько, а чи я з Іваном поберуся?

— Ку-ку. Угу!

— А чи матір'ю ходитиму?

— Ку-ку!

— А скільки мені з Іванцем назнаменовано вкуні прожити?

А птах щирий — аж до шістдесяти трьох докукував. Лежу і думаю. Треба чимхутчіше троїсту наймати та вінчання справляти.

— Е, — кажу собі й Катрусі і в зеленій коврі плутаюсь, качаюся — молодикувати годі. У глупу осінь і руку твою, візьму.

Та сивобока базарниця надаремно крамкала та обнадіювала. За шість місяців мене доля з Кatreю розділила — і мабуть вже ніколи не захоче звести докупи.

Від таких думок мèні судомиться, крушить мене невиводний, закоренілій біль...

А ж нагло з болючих спогадів вирвала мене жартівлива, ляскотлива пісня:

— Ти до мене не ходи
Куцій, коротенький,
Бо до мене листи пише
Високий, худенький...

Я зопалу втягнув повні груди повітря — зачхався, похlinувся. І б'ю в долоні. І очима упрохую бандуристів: «Зупиніться, ради Бога, бо мені і весело і боляче. Перестаньте, бо мое серце не витримає — і вискочить, і впаде вам до самих ніг. Милосердя майте — в мене долоні вже набрякли і щиплять донестерну, і я вже

не кричу і не пищу, а лише підстогоном йойкаю...»

А бандуристи не вгавають — і все більше й більше мое серце з мене витрясають.

— Ти до мене не ходи,
Не витрішай очі;
Я за тебе не піду,
Бо ми ся нехоче...

Розлягся залею сміх. А мій сусід, товстух, із випнятим черевцем, обома руками підтримує пояс, щоб, будва, із сміху те сальце, що він його понадбав у поясі, та не розбурхалось. І спину нема його кахканню. Г коли він пересміється.

А в мене вже долоні — хоч на них яєшню жар — такі червоні І я далі йойкаю...

А бандуристи й не думають вмовкати — розбрязкують, розплюскують дзвенистий сміх — і заражують ним слухачів — і фанерний барак тримтить, а електричні «бульби» від нашого непогамованого, зшаленілого «браво» злегка поколихуються...

**

Я стояв із квітами на сцені. Хтось за лаштунками мідяною кружкою брязкає — розрізняю, що невдоволено брязкає — це мені знак подає, щоб я починав привіт. А я не порухну язиком. Замурувало уста мені.

— Виштовхуй з себе!

Ніяке виштовхування не пособить. Не можу... Мої завченні слова нараз видались мені черствими, сухими, і вони й сотої частини не гідні передати того, що я відчуваю.

Я приніс їм квіти. Як це мало для них.

**

— Мало, — пришіптує моя мати, і її округлі, перлисте очі поблажливо глянули на мене.

— Так, мамо. Ви, пригадую, тоді ранком нацяпали в корівчини нашої трішки молока — і нам усім розділили. А тоді взяли хромові татові чоботи — і за них на базарі палляничку заміняли. І з паллянички окрайчик отому бандуристові зголоднілому ви подали...

— Подала, Івасю.

— І та скибочка хліба, мамо, була найбільшим гонораром, який будь-коли будь-хто з бандуристів діставав.

— Я не знаю, Івасю, що це таке той гонорар.

— А я ось, мамо, з квітами. Вони ніщо в порівнанні до вашого золотого окрайчика. Ви дали багато-багато, а я --- ніщо.

**

А із-за сцени і із залі кричать. Розпалені, поперхливі мої приятелі горласто, звіринячо кричать... Виміщають свою злобу — ще й вимахуючи кулаками.

— Розкривай пельку!

— Не розкриє, в нього яzik до зярб прилип!

— Е, він звик похвіськувати батогом на бичків сільських, а до промов він не годиться.

— Говори, бо прикувічимо!

— Провалюсь крізь землю з сорому. Оскандалює, осоромлює нас!

А я стояв із квітами — а перед очима вирисовується окраєць чорного хліба — і той окравець наказував мені мовчати...

(Альманах «Провидітия» 1971 р.)

Д У М К И I Н Ш И Х

- Чоловіки після шістдесятки часто виглядають на 50, поводяться так, якби їм було 40, почуваються, якби їм було 30, і здають собі справу з того, скільки втратили, коли їм було 20 років.
- Чорнило — це матеріал, яким можна і очорнити і обілити.
- Старість, це погана річ, але, насправді, це єдиний спосіб, щоб прожити довго.
- Коли людина сміється на самоті, то сміється й наполовину не так, як з приятелями.
- Приїзд до міста цирку заважує на здоров'ї мешканців більше, ніж коли б приїхала до міста аптека.

-- Ах, ти, дурненький! Та ж це пляка качка!

ЖІНОЧА ПРИКМЕТА

— Прошу, знайомтесь, це пані Сметанка, а це пані Кашка, — знайомить пан Сливка біля церкви дві пані.

— Я ж з вами знайома, — каже на те пані Кашка.

— Ми ж познайомились під час маніфестації за патріярхат. Правда, прізвище ваше я була призабула, але за те дуже добре собі пригадую в якій сукні ви були тоді вбрані.

СУЧАСНИЙ АСТРОНОМ

— Несподівано відкрив я вчора справжню зірку!

— В якому сузір'ї?

— В сузір'ї «Союзівкових» молодиць.

АМЕРИКАНІЗАЦІЯ...

— Чому ж ти не хочеш йти до панства Сироїженків у гостину? Аджеж нас уже запросили, — каже дружина до свого чоловіка.

— То правда, що запросили, але потім треба буде і їх запросити до себе.

— То ї запрошимо, — настоює жінка на своєму.

— Та який це для нас бізнес? В них шостєро дітей, а в нас тільки одна дитина.

НЕСПОДІВАНА ПЕРЕШКОДА

В народній школі під час навчання географії учитель питает:

— Петрусю, скажи, чи твій батько, коли б так вийшов пішки з нашого міста, міг би обійти землю?

— Ні, не зміг би.

— То може скажеш чому?

— Бо тато вчора мав автовий випадок і тепер лежить у шпиталі в гілсі.

ДУМКИ »СУЛТАНШІ«...

Чоловік читає газету й нараз каже до дружини:

— А диви, тут пишуть про якогось султана, що має триста жінок. Оце султан!

Жінка, почувши те, зідхнула. Чоловік це почув і питает дружину:

— Чого ж ти зідхаєш?

Жінка подивилася з посмішкою на чоловіка й каже:

— Та, думаю собі, який то з тебе був султан.

ДВАНАДЦЯТЬ БОКАЛІВ

Я підіймаю свій бокал
За НОВИЙ РІК грядущий,
Щоб в ньому щастя відшукав
І п'ющий, і не п'ющий!

ДРУГИЙ бокал, прошу я вас,
За пані господиню!
Вона так щиро оба про нас
В цю радісну хвилину!

Бокал я ТРЕТИЙ підношу
За всіх прекрасних дам!
Без них і з ними, скажу вам,
Бува так ірко нам.

ЧЕТВЕРТИЙ гордо підіймем
За помисли наїкращі!
За наші душеньки хильнем
Ще не цілком пропащи!

За єдиність, друзі, підіймем
І П'ЯТУ з ряду чарку!
За братолюбіє жи п'єм,
Забувши давню сварку!

А ШОСТУ чарку, молодички,
За моди кращі, тонні!
За трохи довшенькі спіднички
І плащики коротші!

І СЬОМУ чарку вже піднято...
З тим Бога ревно просим,
Щоб із патлатих було стято
Нечесане волосся.

Тоді долар потягне вгору,
А безробіття вниз
І зникнуть з обрів і зору
Юрби брудних мармиз.

Бокалом ВОСЬМИМ обминути
Не можу грізну силу:
Я пропоную пом'янути
Ще й тещу мою мілу!

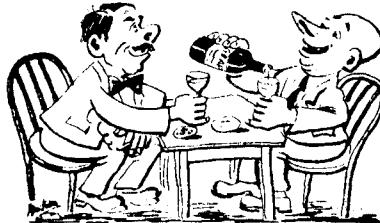
ДЕВ'ЯТИЙ тост хотів би я —
За вірність і кохання!
Без них яке ж бо то життя?
Лиш болі і страждання!

Бокал ДЕСЯТИЙ весь-сповна,
Не дай Бог, зрадить мила,
Хильнем з досади аж до дна,
Щоб краща полюбила!

І ОДИНАДЦЯТИЙ з черги
Ковтиєм, брати, тієроку,
Щоб ми напідпитку були
Впродовж цілого року!

Годинник б'є! Благений час!
ДВАНАДЦЯТИЙ припав!
Спішу я спити ЗА ВСІХ ВАС,
Поки я ще не спав!

Н. Сандуц

УКРАЇНСЬКА ЩАДНИЧО - ПОЗИЧКОВА СПІЛКА

”ПЕВНИСТЬ“

у Чікаго

ВИПЛАЧУЄ НАЙВИЩУ ДІВІДЕНДУ, А САМЕ:

5% ВІД УСІХ
ЩАДНИЧИХ КОНТ

■ Кожне щадниче кonto є уbezпечене
до **20,000** долярів.

СПІЛКА приймає ощадності теж поштою.
УДІЛЯЄ позики на купівлю домів,
ВИДАЄ »моні ордери« і подорожні чеки.

SECURITY SAVINGS & LOAN ASS'N

936 NORTH WESTERN AVE - CHICAGO, ILL., 60612

TEL. 772 - 4500

■ ОДНОКЕ УКРАЇНСЬКЕ
■ ФІЛЯТЕЛІСТИЧНЕ
■ ПІДПРИЄМСТВО В СВІТІ

МИРОСЛАВ САМОВЕРСЬКИЙ
ІМПОРТ * ЕКСПОРТ

НУМІЗМАТИКА

■ ВИДАВНИЦТВО
■ ФІЛЯТЕЛІСТИЧНИХ
■ КАТАЛЬОГІВ

Maipú 484

Т. Е. 392—0855

Замовлення слати на адресу:

Miroslao Samowerskyj

Casilla de Correo 22, Correo Central

Buenos Aires Repùblica Argentina

ПРО СЛАВНОГО СИНА

(Лист Бориса Ч.)

Вші пане Редакторе!

Шкода, що Ви не мали нагоди послухати оповідання моого приятеля Степана Сливняка. Я знаю, що Ви захоплюєтесь подвигами нашої молоді, то я подумав написати в цьому листі дослівно все, що розповів Сливняк про свого славного сина:

... У ніч під Новий Рік у нас народився син. Хоч це не було таким наглим випадком, як грім із ясного неба, самі розумієте, що такого не могло статись, але коли прийшло діло до міри, то я з дружиною були трохи заекочені. У нас чомусь бракувало ентузіазму, навіть не подумали яким ім'ям охрестити дитину, а в хаті бракувало місця для того пришельця, бо він не прошений був... Прийшов із Новим Роком, як додаток, як ще одне невідоме нашого майбутнього. Але помаленьку ми привикли, я б сказав, промокли переконаннями, що якби не син, не було б кому посвятити життя.

Ще коли син був у шпиталі, то я довідався, що він страшенно подібний до мене, як краплини води. Чомусь говорили мені про це твердо, переконливо, щоб розвіяти всякі можливі сумніви, яких я (признаюся щиро) не мав. Син безумовно мій, і я обов'язаний вести його за руку крізь нетри життя до вершин, яких сам не бачу та не маю виразного поняття, що таке вершина людського життя, де вона, та як високо до неї треба видрапуватись, як міцно триматись руками за вершину, щоб не довелось болюче впасті на діл...

Тим часом я приглядаюсь лялечці-дитині, вивчаю. В зачатті воно без гріхів, але має в собі потенціальну силу творити зло і добро. Моя ціль нарушити балансих сил у користь добра.

... Коли в сина почали вирізуватись зуби, то все, що він міг досягнути рукою запихав до уст: забавка, ложка, ніж, черевик і все таке інше. Найгірше терпіли від сверблячки зубів котеня й собачатко. Котик пла-куче м'явкав, а мій син завзято намагався угризти йому шкірку на спині зубнятами, які цойно показались і свербіли. Я біг на поміч, що вирятувати котеня.

Цуценя само себе рятувало. Наш син дуже любив поцюпнити собачатко за хвоста. Бідне звірятко вири-галось із вереском, ніби хтось із нього здирав шкіру. Але раз умудрилось: угризло нашого найдорожчого за болюче місце. Ми зазнали багато плачу та розчарувань. Нам здавалось, що учене цуценя (а ми його таким купили) має хвоста, щоб дитина мала чим ба-витись...

Перша стадія юности проминула й настали поважні дні шкільного віку. Наш син пішов перший день у садочок. Боже, скільки то радости, фотографій та надій! Ми не можемо приділити ким він буде?! Президентом? Сенатором? Міністром? Чи, може, звичайним робітником, з кайлом у руках?! Самозрозуміло, що суспільство потребує різних фахів, та, все таки, нам хочеться мати сина президентом країни!

Я нетерпляче чекав, яку несподіванку та надію принесе син із першого дня викладів у дитячому садочку. Я не міг дочекатись, вийшов назустріч на сходи парафіяльної школи. Ось вже діти рушили ляви-ною в двері; мій син підбігає до мене...

— Ну? — питаюсь, — ти любив бути на лекціях?

— Любив, — каже.

— А, може, які подвиги мав?

— Мав.

— Ну, то розкажи... татові, які ж то ти подвиги мав? Може тебе нагородили?

— Так, нагороду я дістав, — відповідає син і показує руку.

На правій полоні наліплоно йому зірку...

Мама зустрічає нас на порозі зі словами: — Коти-ку, рибонько, пташечко, ангелику скажи, як треба Бозюя благословити?

Син показує зірку на долоні. Мама розціловує долоню, зірку і все на світі. А син розповідає про свій подвиг:

— ...У дитячому садочку хлопчина, що мав ім'я, Івась попросився до виходку. Йому дано дозвіл «на менші справи», які його кликали невідкладно. Але хвилинку пізніше Івасик повернувся до кляси з плачем, він не може собі дати ради... Тоді сестра послала на поміч мене, — каже син.

— І ти помог? — запитуюсь.

— А чому би ні? — з погордою відповів син, і після короткої павзи, додав:

— А знаєш чому Івасик не дав собі ради?

— Не знаю.

— Я скажу до вуха (щоб мама не почула).

— Ну, ну?..

— Івасика мама одягнула на нього не тим боком штани, розпоркою до заду...

Для нас, батьків то були незабутні хвиlinи.

Тоді ми переконалися, що з нашого сина виросте геній. Але на всякий випадок кожного ранку пильнували, щоб мав добре одягнені штани, не так, як Івасик...

І от, роки біжать — мигаєть, як при дорозі телеграфні стовпі. Наш син росте, мужніє. Всі дні нашого життя наповнені приємними турботами. Доля не полукавила над нами. Наш син залишився зіркою не тільки нам — батькам, а всім, хто знає його в кружку нашого суспільства. Я вже більше не воджу його за руку, він інших водить.

**
*

... Недавно я провідав табір пластунів. Кожний кущик тієї оселі мені знаний. Я садив деревця з моїм сином, він підливав. Як і завжди я люблю розглянути довкола. На горбочку церковця, на долині спортивні майдани, купальний басейн, а довкола табори: новаків та новачок, юнаків та юнчик.

Сьогодні неділя, відбувається збір таборів, показ батькам здобутків пластування. Булавні, братчики, сестрички та інші пластові чини ведуть колони. Луна-

ють пісні, дрібно у такт вистукують барабани, доносяться оклики команди: «Ліва! Ліва! Раз-два! Раз-два, Ліва!» Я бачу, як з пррапорами та відзнаками притупцюють у рядах діти, пробують «відшукати ногу», приглядаються до коліна, чи то та «ліва», якої вимагає команда: «Ліва, ліва! Раз-два, раз-два!»...

Мої очі розшукають сина в тих перших рядах, він завжди після пррапор та відзнаки, але його нема навіть серед юнаків, що розмахують чубами.

Кажуть, що мій син бунчужний...

Я не розуміюсь багато на титулах пластунів, але бачу, що на поляну виходить мій бунчужний, а довкола нього трикутником вишивковуються колони таборів. І я почув команду — голос мого сина:

— Табори, Струнко! На пррапори, глянь!..

Мені видалось, що то найсильніша команда, яку я будь-коли чув... Сльози радості залиши мені зінці... Я заховався за стовбур сосни, бо все таки, я мужчина...

Отакого маю славного сина! — закінчив оповідання Сливняк.

Я радо написав Вам про це в листі. Надрукуйте. Може, діткнеться чиеєсь душі, як доткнулось моєї. А коли дні календарного року обіцяють Вам сина чи доньку, то не журіться. Пам'ятайте, що слава батьків у дітях. Майте на поготові кілька імен, не так, як Степан Сливняк... Світ радо привітає нових пришельців.

Із пошаною,

Ваш Борис Чернець

ДУМКИ ІНШИХ

Дотепність і гумор — якщо існує між ними різниця, то тільки в часі: це бліскавка і електричне світло. Обидва явища з однією матерією, але дотепність — це яскравий моментальний спалах, гумор же пустує і стішається сюжетики викрутасами.

Марк Твен

Жарт іноді буває пророкуванням. (Вільям Шекспір).

Всі жарти гарні, крім пудного. (ВОЛЬТЕР).

— Злізайте вниз. Я вас запевняю, що не матимете
ніякого болю!

ВПЕРШЕ БАЖАЄ...

Після 1954-го року посилився на ЗУЗ набір в члени комуністичної партії. На комісії якраз іспитують одного кандидата в члени:

— Чи ви належали за часів панської Польщі до якоїсь партії?

— Не належав.

— А в часі другої світової війни та після неї — чи належали до якихось банд?

— До ніяких банд, товариші, я не належав, і оце вперше хочу поступити.

З ГОЛІВУДСЬКИХ НЕТРІВ

— Ви що зі мною зробили? Адже ж ви не зробили мені знимки з моого найкращого боку. Треба було підкреслити вповні мою красу, а ви зробили чортзна-шо! — злюще гістеризує фільмова діва до фотографа.

— Ласкава пані, — оправдується фотограф, — я не міг зробити в той час іншої знимки, бо ви тоді сиділи...

ПРИМІРНЕ СУПРУЖЖЯ

— Чи ви сваритесь коли із своєю дружиною?

— Ніколи.

— Та як це може бути?

— Зовсім просто. Коли я на роботі, вона з дітьми в хаті. Коли ж вона йде на роботу, я залишаюсь в домі.

— А в неділю?

— А в неділю, то й самі знаєте: або маніфестація біля церкви, або академія, або пікнік, то як у таку урочисту хвилину сваритись?

ПЕРЕКОНАЛА...

Прийшов додому вночі п'янний чоловік. Зірвалася жінка з ліжка, підскочила до чоловіка, ляслула по щоці й гукає:

— Кажи, п'янного, будеш ще пити?!

Чоловік мовчить. Жінка попадає в лютій, і — лясь по щоці з другого боку, гукаючи:

— Кажи, будеш ще пити?!

Чоловік подивився посоловілими очима й ледве відповів:

— Ну, добре, наливай!

МАНДРІВКА ДУШ

На тих незбагнених скрижалях,
Що звуться Книгою Подруж;
В небесних, понадземних далах —
Реєстраційний запис душ.

Ще не вродилася дитина,
А вже для неї є душа,
І майже кожної хвилини
Вона на землю поспіша.

Душа бухгалтера шукає,
Де аритмометри стоять,
І обережно починає
Щось самотужки рахувать.

Душа шевця стремить до шкіри,
На розмір пробує й на міць.
«Тут буде пари на чотири,
Ну, а дитячих вийде шість»...

Майбутні інженерські дushi
Креслюнки тулять до очей,
А садівник куштує груші
І в углях яблуко печене.

Ветеринар біжить у стайню
І гладить коней та кобил,
Маляр копієчку останню
Дає за пляшку мальовил.

Купець оцінює товари,
Які він буде продавати,
Пожежник зирить на пожари
І вже хотів би заливати.

Ну, а поєт, якому треба
Переживати весь біль землі,
Не дуже то спішить із неба,
І підраховує жалі.

Ой, як їх в світі є багато!
Куди не кинь, не подивись,
Скрізь брат іде навпроти брата
І ненависть буяє скрізь.

Нема ні миру, ані згоди,
Ось-ось завихрить знов війна.
До Бога тягнуться народи,
А світом править сатана.

І ринула душа поета
Безпосередньо у «Мітлу»,
Сказала так: Сміхом по злу!
І...виник гумор у газетах.

Іван Евенчуальний

Д У М К И І Н Ш ИХ

Непотрібне — смішне, але смішне — потрібне!

- *Інколи уколи сатириків бувають гостріші від уколів лікарів.*
- *Ви можете бути дотепні, якщо й ваше оточення не по-збавлене дотепності. Півень даремно кукурікатиме в компанії качок: вони йому не відповідатимуть.*
- *Найкращі дипломати це музиканти, бо вміють писати і читати поти.*
- *Одні люди вносять вклад у культуру, інші — вносять вклади на банкове конто.*
- *У нас створено вже велику літературу з нарікань, що немає великої літератури.*

Василь Чечв'янський

СМЕРТЬ ЛЮДИНИ

*Містимо кілька фейлетонів мало відомого
у нас письменника з підсоветської України,
якого знищила советська влада в 30-тих роках.*

Прим. Редакції

«Блоща»

Я сидів у районному клубі «Червоний Діловод» і читав газету. Поруч за шаховим столиком сиділа компанія, п'ять чоловіків. Двоє грали в шахи, решта розмовляли.

— Ну, от, шахові товариши, — говорив один невеличкий лисенький чоловік, — чергових роковин, можна сказати, жовтня дочекалися. Завтра, значить, святкуємо. Досягнення підраховуем. Так, так... А досягнень тих, знаєте, багатенько. Наприклад, штани на фабриці імені товариша Тинякова за три хвилини шиємо, а за скільки хвилин ті штани на мені розлізуться, про це, наприклад, говоримуть, чи ні? Про нові будинки, що для робітників будують, напевно згадають. Неодмінно згадають. Як же — «кооперативне будівництво». А от, як ці будинки тріскаються, та як розвалюються, про це говоримуть, чи ні?

— Скажіть мені будь ласка, Іване Петровичу, — перебив Івана Петровича його сусід, — для чого ви все бце говорите? Для чого?

— Як для чого? А для критики. «Нам потрібна здоров'a критика», сказав...

— Не заперечую. Критика нам потрібна. Правильно. Але ж, скажіть мені, маємо ми право на наше свято, на ювілей нашої перемоги, обійтись без критики, а говорити про досягнення. Маємо — питаю? Хіба не було досягнень, хіба немає досягнень?

— А я хіба, xi-xi-xi, кажу, що немає досягнень? — західкав Іван Петрович. — Боже борони. Єсть досяг-

ження, багато єсть. Наприклад, в Харкові трамвайчик — широку колю — збудували, вагончики нові по цій колії бігають. Біжить, біжить вагончик, швидко біжить, експресом мчить, а потім візьме та серед дороги й тпру. Стане. І стоїть, і стоїть, бо струму немає, електростанція там щось досягнула... Як же, досягнення єсть, чимало єсть...

— Бузотьор ви, Іване Петровичу, пропечте, і більш нічого. Примічаєте дрібниці. А Дніпрельстан, а сьомиденниний робочий день? Це по вашому, що таке?

— Голубчику, та хто ж вам говорить, що це не досягнення? Навпаки. Великі досягнення. Надзвичайні. Років там через надцять і Дніпрельстан почне працювати — знаю. Тільки ви, дорогий товаришу, уперед не заскакуйте. Що там колись буде. Ви краще про «зараз». Ви мені доведіть, чому масло з 90 копійок на руб двадцять скакнуло, то чому пиво ще й досі 28 копійок? Ага! «Нет слов для вираженій». А якість того пива яка? Сором! Поки тобі в голові повеселішає, треба того пива мало не пів дюжини висмоктати. А послухайте, що говорять, а почитайте, що пишуть. «Досягли до воєнної норми», «Підвищили якість продукції». Де, питую я вас, в чому, відповідаю я вас, шановний товаришу...

**

Я потихеньку підвівся, взяв у руки новенький дубовий стілець і з усієї сили бабахнув «критика» по голові.

Вдарив із такою насолодою, що аж ніжка одлетіла.

Іван Петрович спершу здивовано глянув на мене, а потім якось аж відскочив.

— Ну, от вам ваші революційні досягнення, — сказав він, піdnімаючи з підлоги ніжку від стільця. Новенький стілець, мабуть, учора лише з фабрики, і ламається, як тріска. Бачили? Ану, якої фабрики? Так і є. «Украйнліс». От вам і продукція! Налюбуйтесь!

«Доклад і революція»

1.

Член правління товариства «Друзі Дітей», Сергій

Тодосович Пролетарський, солідний громадянин з таким же животом, робить доклад про роботу правління за минулий квартал.

Хоч доклад цей офіціяльний, проте офіціяльності не почувается.

Слухачі — все свої. Члени правління, члени ревізійної комісії, члени секретаріату й представники інших організацій, що проводять свою роботу за спільними з «ДД» гаслами. «Геть безпритульність», «Всі на допомогу безпритульним» та ін.

— Ви запізнилися! На цей місяць уже розікрави всі icrosh!

Сергій Тодосович — прекрасний оратор. Сухі цифри і виклади він так влучно і до речі пересилає цікавими анекдотами з життя безпритульних, що автторія слухає уважно, не спить і в анекдотичних місцях докладу, дружнім сміхом підбадьорує оратора.

Доклад яскраво свідчить: робота пророблена величезна, цікава і з наслідками. Уже одного досить: всі безпритульні «виловлені» і «водворні» (так говорить Сергій Тодосович) по спеціальніх будинках «ДД».

Доклад скінчився.

Коротеньке резюме і голова зборів пропонує обрати комісію для підготовки резолюції.

— А може резолюцію відкласти? — говорить Сергій Тодосович. — Уже десять хвилин на десяту. Пізнувато ніби... А тим часом ми встигнемо і заскочити куди-пебудь після трудов праведних. А? Як товариство?

«Товариство» охоче погоджується і засідання закрито.

2.

Безпритульний Стьопа — між своїми «Стьюпка Капіталіст» — сьогодні страшенно задоволений.

По-перше, він чесно настрілив за день аж сорок колійок, а по-друге, він придбав (уже не зовсім чесно) дві пачки цигарок «Камеа» і півдесятка яблук.

За останній експеримент з яблуками Стьопці, правда, добре дали по потилиці, але все це дурниці.

Зараз Стьонка байдьоро маширує вулицею, міркуючи, де б погрітися. Ще рано — дев'ята година — і ще можна чимнебудь «підлататися».

Відчинивши двері якогось парадного, Стьопка, кра-дучись, заходить і, влаштувавшись біля теплої батерії центрального огрівання, виймає з пазухи яблуко і починає смачно хрумати.

3.

— Це що за екземпляр тут? — почув над собою Стьопка. — Ану вставай! Тобі чого тут? Ще й спить! Розлігся... Подумаєш...

Стьюпка блімнув очима.

Коло нього стояло чоловіка десять з портфелями

і один товстий в хутровому пальті і смушковій шапці штовхав Стьолку ногою.

— Я погрітися трохи, — відповів Стьолка. — Потому — мороз...

— Погрітися? А потім украдеш?! Знаємо вас! Втік напевно з колектора. Вилітай негайно! Шве-е-йцарр! Ви що, гав ловите? У нас тут безпритульні шляються. Глядіть мені.

4.

Стьолка вийшов на вулицю. За ним повиходили і всі з портфелями.

— Ну, граждане! Куди? Я пропоную в «Аарат». Там, знаєте, кухня — цимес! А крім того там такі христочки, що...

Товстий не договорив. У нього з голови блискавкою злетіла смушкова шапка.

5.

Лежачи біля теплої батарси уже в другому парадному і, розглядаючи з усіх боків шапку, Стьолка промовив:

— Та тут написано...

І ткнувшись носом у шапку, він прочитав вищите шовком: «С. Т. Пролетарський».

— Должно якийсь відповідальний «жлоб», — сказав Стьолка сам про себе і перевернувся на другий бік.

С м е р т ь л ю д и н и

Панаса Остаповича Кольдоговоренка знали? Ні? Жалко. Гірекрасна була людина. Свідома й співчутлива на ідеї.

Так от, помер Панас Остапович. Минулого вівторка. Помер. Зфінішував... Тяжко-тяжко...

Захворів Панас Остапович під час святкування десятих роковин жовтня. Святкував цей ювілей увесь Союз, святкував і Панас Остапович. І захворів. Яка саме причина тої хвороби — не знаємо й досі. І дружина його не знає, їй я — найближчий його приятель. Заплутався. Так глянеш — одна причина. Звідси поди-

вишся — немов і лікарям вірити треба.

Зайшов я до Панаса Остаповича на жовтневі свята, та аж жахнувся. Дружина плаче, а Панас Остапович ходить по кімнаті немов звір який.

Поздоровкався я, а він до мене:

— Вошу хочу!

— Схаменися — говорю. — На біса тобі така погань?

А він мені:

— Требується воша. Подивитись хочу на тварину, що у двадцятому році соціалізм намірялась знищити. Нам ятаєш, Ленін казав: «Або воша соціалізм, або соціалізм — вошу». Що мешкай дайте!

— Панічка, — говорю, — заспокойся! Де ж її взяти, вошу туую? Нема, говорю, вошки. А коли вже тобі така нетерплячка, дивись — говорю — на раціоналізацію, може замінить.

— А-а-а! — кричить, — і ти тієї ж? Змова? Раціоналізацію в руки не вхопиш, нігтем її не колупнеш, щоб луснула, а воші я б доказав.

**

Билися ми з ним билися, так нічого й не добилися. Довелось швидку допомогу викликати. Повезли до лікарні.

У вівторок оце вмер.

Зайшов я вчора до вдови. Показує вона мені посвідчення лікарні. Написано: «Громадянин Панас Остапович Кольдоговоренко 27. листопада 1927 року помер від білої гарячки».

Може. Не знаю. А тільки, як пригадаю його слова: «Вошу, мені вошу», то так під серцем і затвохкає: чи не лікарська помилка тут?

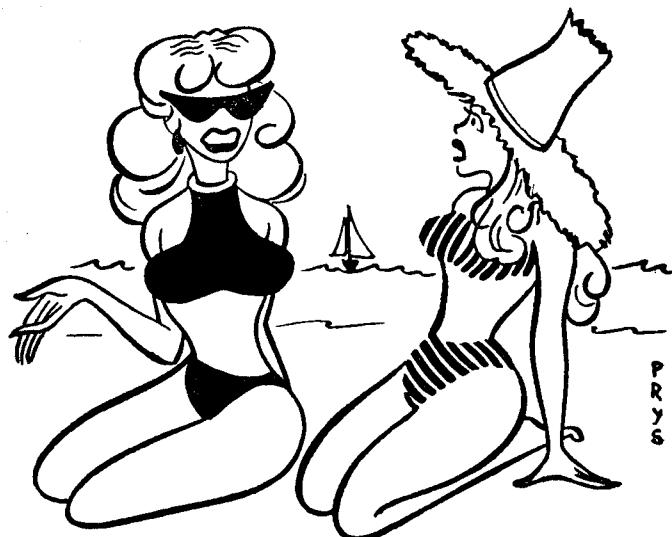
«Час — гроши»

От, товариші, німці говорять: «Час — гроши». І правильно. Бо, додержуючись цього дореволюційного гасла, багато дечого німці нарobili. Мавпу вигадали, знову ж таки і «шпрехен зі дойч» не на останньому місці ролю виконує. Достойменно я вам всього навести

ле можу, бо я в Німеччині не був і вивчити життя цієї культурної країни не мав змоги. Ніколи. Часу не вистарчає. Работки багато. І соціалізм треба будувати ж і взагалі. От і зараз. Єсть можливість за кордон поїхати в командировку: костюмчик купити чи пальтишко, а я не знаю, чи поїду, чи не поїду. Мабуть, не поїду, бо нема часу.

Звичайно слід було би поїхати: і на німців подивитись, і свої досягнення за одинадцять років демонструвати. «ТЕ-ЖЕ» там яке-небудь показати, або удосконалений реєстратор »входячих« папірців — так боюсь. Як подумаю: а хто ж тут буде за мене всі діла «проробляти», «зв'язнювати», «намічати певну лінію», «втягувати маси» і т. д., то й виходить: ранувато ще їздити по закордонах, немає ще вільного часу. Поберегти його треба для внутрішнього будівництва.

А то поїдеш до Берліну придбати там культури

— Шо ти, властиво, робиш, що такі довгі роки залишилася дурною гускою?

якої: грамофона кишеневого купити чи жінці котикове манто, а тим часом без тебе тут чергову кампанію переведуть: «Фотографія в маси», або «Стій, громадянине! Чи ти ж знаєш, для чого ти зараз став?!

Повернешся з-за кордону, а тобі й скажуть:

— А ну покажіть, товариш, посвідку про активну вашу участь в останній кампанії. «Стій, громадянине, а у вас нема такої посвідки. От ви вже й відсталий елемент. І хоч лусніть, доводячи, що ви були в науковій командировці, що всі ваші «панами» і «піжами» куплені іменно в германському Церобкопі — не поможет це вам. Відсталий ви елемент і край. Посвідочку, будь ласка, посвідочку!

А посвідочки нема, а часу скільки пропало.

Ні, не поїду за кордон!

Хай буржуазія сама задихається і фокстротує, бо витрачати на дурниці дорогоцінний час — щиро дякую! Он ЦРКоп якусь зелену книжку видає, поки її одержими — півроку пройде, а я вам буду по закордонах марно час гаяти.

Ні, не поїду!

Час — гроші!

Д о с в і д

— Так от, значить, і заходить мій знайомий до одної установи в своїй справі, — сказав Корній Іванович, коли ми, нарешті, сіли в автобус. — Заходить, значить, і йде прямо до секретаря...

— Як, до секретаря? — недовірливо вставляю я, — а швейцар, а стіл довідок, а реєстраторка, а діловод, а?

— В тім то й річ, що зразу до секретаря. А секретар йому й говорить: «На жаль, я особисто справи вашої розрішити ніяк не можу. Доведеться вам звернутись до голови правління. Ходімте, будь ласка, до нього, я й гадаю, що ми зможемо задоволити вас як найшвидше».

Пішли вони до голови...

— Як? — знову запитую я. — Без писання заяви, без представлення посвідок і рекомендацій, без ніякого

H O X S CONSTRUCCION

SE CONSTRUYE A TODAS CLASES

HORMIGONES

OSYP HALATIO Y CIA.

c. Ruiz de los Llanos 557

Buenos Aires

FABRICA DE MUEBLES DE CAÑA Y MADERA
DE

BORYS WITOSZYN SKYJ

JUEGOS y MUEBLES de MIMBRE y CAÑA de la INDIA

ESPECIALIDAD en INSTALACIONES de BARES
y CONFITERIAS
PRECIOS POPULARES. CREDITOS.

Av. URIBURU 955 (Ruta 205)

MONTE GRANDE

Provincia BUENOS AIRES

ТЕХНІЧНО-МЕТАЛЮРГІЧНИЙ ВАРСТАТ

“АДРІАТИКО”

М. КОРБУТЯК і СПІЛКА

Направа кораблів, всілякі токарські роботи та

електрично-автофенне споювання металів

TALLERES ADRIATICO S. A. C. I. F. I.

c. 25 DE MAYO 1078

T. E. 22-3883

DOCK SUD — AVELLANEDA

жатяку на «прийдіть завтра», навіть без анкети? Щось не віриться!

— Вірте, не вірте, але я вам кажу так, як воно було. Пішли вони до голови... Ну, звичайно, кабінет, телефони, величезний стіл, шкуряні меблі, в кутку машиністка нафарбована сидить — все як полагається. Вислухав голова справу, просив прощати, що так сталося, дав належне розпорядження секретареві, й хвилини через дві мій знайомий вийшов із установи, розрішивши цілком усю справу...

— Як? І документів не писали, і повноваженнями не цікавились? Та де ж це було? — злорадно запитую я, — у сні, очевидно? Спав ваш знайомий, а йому снилось?

— Ні, голубе, не спав. А було це місяць тому в... Берліні. Знайомий мій в наукову командировку їздив — до Берліну. У Берліні було. Так от я й говорю...

Корній Іванович не додав, що мій знайомий так «бухнуло», що ми аж підскочили. Автобус став.

— Злізайте, граждані, автобус далі не піде, — почули ми голос кондуктора. — Шина лопнула... Тільки прошу вас, граждані, будьте за свідків, що ні я, ні шофер не винні в тому, що шина лопнула. Дозвольте на всякий випадок записати ваші прізвища й адреси.

— Покажіть вже, будь ласка, — соромливо додав кондуктор, — і посвідочки ваші особисті для вірності... Я вам, звичайно, вірю, але з посвідочкою якось безпечніше, а то може ви неправильно прізвища ваші сказали... Будь ласка...

Ми показали посвідки.

— Широ вам лякує.

**

— Який ввічливий кондуктор, — сказав Корній Іванович, коли ми злізли з автобуса. — І досвідчений.

— А як же інакше, — додав я, — стільки років революції не могли промайнути даремно для досвідченого нашого громадянства...

— Так от я й говорю...

І Корній Іванович почав досказувати мені історію подорожі свого знайомого до Берліну.

ЧОТИРИ РЕЦЕНЗІЇ

«Русские Ведомости», 25. апреля 1971 г.

Українська література збагатилася новим солідним твором, під назвою «Казка старого дуба». В ньому розповідається про перші місяці революції, коли український народ сподівався рівних для себе прав, вірив у те, що, як сказав Т. Г. Шевченко:

На оновленій землі
Врага не буде, супостата,
А буде син, і буде мати,
І будуть люди на землі.

Безсумнівне право на незалежність України передбачав ще геній російської літератури, А. С. Пушкін. Він писав:

Самостоятельной державой
Давно Украине быть пора.

Автор «Казки старого дуба» піддав гострій, просто-нищивній критиці большевицькі гасла: «Земля — селянам, фабрики — робітникам», бо це була тільки приманка для революційної маси, і по використанні її, селяни й робітники опинилися в упосліженному стані, а на горі засіли так звані «професійні революціонери»: леніни, троцькі, свердлови, зіновієви, дзержинські.

Цінність твору «Казка старого дуба» полягає ще і в тому, що автор її об'єктивно підходить до подій, не виставляє відповідальною за утвердження большевизму якусь одну націю, зокрема, російську, а розподілює вину нарівно між усіма етнічними групами колишньої імперії, і кличе в дальшому об'єднатись та спільними силами скинути ненависне, гнобительське, безбожне комуністичне ярмо, а тоді вже розглядати питання кордонів і суверенності кожної республіки, що входить в склад колоніального Советського Союзу.

Плюс

«Українські Відомості», 28. квітня, 1971 р.

Ніяке це «збагачення» української літератури, як пишуть «Русские Ведомости», звертаючи увагу читацької маси на «Казку старого дуба».

«Русские Ведомости», взагалі, втручаються не в свою справу, рецензуючи український твір. По-перше, вони явно перекручують факти. «Самостоятельной державой давно Украине быть пора» — сказав не Пушкін, а наш славний гетьман Іван Мазепа. Рецензент виходив два рядки і промовчав кінець. А там сказано було так:

Самостоятельной державой
Давно Украине быть пора.
Знамена вольности кровавой
Я подымаю на Петра.

І що значить «розплоділоє вищу нарівчо». З якої реці? Та ж усім відомо, що росіяни присели на своїх багнетах большевизм. Царський полковник Муравйов, перекинувшись до червоних, захопив Київ. Росіяни обдирали й обдирають досі нещасну Україну, бо в них, у тих «лапотників», майже нема свого хліба, їхня земля пісковата, погано родить, б з українського чорнозему вони давніо б видохли.

«Казка старого дуба» закликє до єдності... З ким? З москалями? Досить уже єдналися, досить дурити себе якимось «союзом».

Ні, цей новий твір не робить чести українській літературі. Ми проти москофілства, нам не потрібно облудної «помочі» давніх наших ворогів.

Мінус

«Русские Ведомости», 5. мая, 1971 г.

Наш рецензент перегнув палицю, розхвалюючи український твір «Казка старого дуба». Насправді, там нічого нового нема. Про брутальність большевизму досі написано сотні томів. Заклик до єдності в боротьбі з совєтською владою — явно неширий, бо ж українці на кожному кроці стараються пілкреслити свою окремішність і звалити всю вину на росіян. Кажуть, що ми

експлуатуємо українців... Хто експлуатує? Отой дядько з Рязанської області, що в хаті разом із телятами й свинями? Або затурканий червоноармієць, якому за кожне невиконання наказу загрожує розстріл?

«Самостійники» зовсім не розуміють, що тепер не ті часи. Шаблею й пістолем уже нічого не вибореш, відокремлення нікому не допоможе.

Взагалі, «Казку старого дуба» можна здати до архіву й хай вона там спокійно лежить, бо вплив її на ширші читальні маси дорівнює нулеві.

Ікс

«Українські Відомості», 10. травня, 1971 р.

Вилазка нашого давнього ворога, «Русских Ведомостей» проти справді цінного твору «Казка старого дуба» обурила весь наш загал. Куди лізете, сопливі? А вкажіть ви хоч на один ваш твір, де з такою чіткістю подано минулі й сучасні події. Вкажіть, хто так досконало розвінчав большевизм. Знаємо, ви пошлетеся на Пастернака й на Солженіцина. Але то ж там, у Советському Союзі. А на еміграції, — де ваші монументальні твори? Чим можете похвалитись? Майже нічим, якщо не рахувати сантиментальних вправ мадам Аллілуєвої.

В «Казці старого дуба», як у дзеркалі, відбито всю новітню історію. Мало того, подано напрямні до дальших визвольних дій.

Ми не кажемо про рязанського «лапотника». Справа не в ньому, а в тому, що на Україні тепер живе дев'ять мільйонів російських паразитів. Чому вони там улаштувались? Бо — вигідно, можна їздити на українських плечах, хазяйнувати, панувати. А чому росіяни не спішать у Казахстан? Чому заселюють його переважно українцями? Мовчите? Ото ж, воно є!

«Казка старого дуба» безумовно заслуговує на Нобелівську премію, і ми будемо старатись, щоб автор її дістав.

Ігрек

Вибір з рецензій зробив
Іван Евентуальний

НЕРЕАЛЬНА УЯВА

Якби свіг наш виглядав
Коли б так до людства,
Присвоїлася біда —
Модерні паскудства?

Кружляв би наш грішний світ
Навпаки байдуже:
Від мишей втікав би кіт,
Свиня — від калюжі.

Орачі тягнули б плуг,
Поганяли б коні,
Людей пас би бик-пастух;
Мамів вчили б доні.

Вода рік, морів, озер
Стала би сухою;
Заєць лиса зразу б зжер
З хвостом й головою.

Паном хати був би пес,
Пан сидів би в буді;
Сяли б зорями з небес
Бабці в Голівуді.

В ночі завжди був би день,
Днями були б ночі;
І співали би пісень
Сови опівночі.

Був би літом холод, сніг,
У слоту — посуха;
Слимак мав би копу ніг,
Був би слон як муха.

Грілися б баби й діди
Літом на морозі;
Всі дівчата молоді
Були б голомозі.

Став би юнак неодин
Опудалом в просі
З бородою до колін
Та до п'ят волоссям.

Москалисько не на сміх
Став би демократом,
Для народів він чужих
Вже не був би катом.

Позбулися б ми з голів
Усякого толку
А Шевченка б замінив
Модерніст з Нью-Йорку...

І прийшов би край біді
Та життя радісне.
Та це станеться тоді
Хіба як рак свисне...

Панько Незабудъко

НОВА ХВОРОБА

- Чув новину? Мао-Тсе-тунг хворий.
- Та що це ти кажеш?! А на що?
- На міхур.
- На міхур?
- Егеж! Хоче замляти ввесь світ!

• •

ГАРНА »КВІТОЧКА«...

- Донька виїжджає з дому надвечір і каже до мами:
- Мамо, як я не приїду додому очувати, то можеш замовити для мене в крамниці весільну сукню.

ШЛЮБ ІЗ РОЗРАХУНКУ

Шлюб можна розбити на три категорії: перша — коли женяться з любови, друга — зо співчуття, мовляв, як я її не візьму, буде бідна вік діуввати і, третя категорія — розрахунок...

У цю третю категорію і я потрапив. Хотів мільйонером стати!.. Десять років тому ми побралися. Тоді мені було 19 років, а «молодій» — 80. Я припускав, що якось промучуся місяць-два і... дістануться мільйони! Тепер мені вже 29 років, а моїй милій — 90. А вона, ви скажіть, така нечиста сила живуча, як черепаха! Колись на східцях з другого поверху так покотилася, що я вже думав викликати «амбулянс». Коли озивається:

— Гарі! Гарі! Допоможи мені зібратися!..

Прокочив я до неї і не впізнаю моєї бльондинки — Мері... Ніяк не впізнаю! Голова стала лиса, як у Хрущова, перука на поручнях зависла, протез з панчохою під склянами дверима опинилася, наче на вітрині, зуби на підлозі до мене вишкірилися, ліве око в куточку на мене з-коса позирає...

Зібрал я «запасні частини» і давай «капітальний ремонт» дружині наводити: око вставив, протезу до ноги прикургував, перуку гребінцем причесав... Ліплю я собі дружину і вже втрачаю віру в біблійні чудеса — здавалося, що тепер і я злішив би Адама з глини. А в цей час Галочка-сусідка, побачила мене з вулиці та й питаеться:

— Ви, що, Грицю, скульптурою займаєтесь?..

Можете собі уявити, як я тоді себе почував? Звів я дружину на ноги й питаюся:

— Сірденько, ти ще жива?

— О, я ще й тебе переживу! — відповіла вона, потім затретміла, як верба і пішла до ворожки.

Мабуть, і не думає так швидко залишити мені мільйони. Ввечері вона кличе мене:

— Гарі, отам у склянці подай мені око, та зуби гарненько поклінуй, а протезу я вже сама на ногу прикручу... Хочу з тобою на танці піти...

Подав я своїй «балерині» око, зуби наваксував — догоджаю, аби тестамент на мене переписала. Вбралася вона в моду 19-го століття і пішли.

— Гарі, візьми мене під руку, — промовила вона на вулиці.

— Взяв я її під руку і йдемо. Вірніше, я йшов, а вона трималась якоїсь середини: не то чимчикувала, не то чвалала. Переходжі дивляться на мене, мов на мільйонера!.. А тут, мов на той гріх, Галочка назустріч вийшла. Така, як писаночка!.. Порівнялася зо мною та й питається:

— Грицю, а куди це ви свою «молоду» волочите?.. Чи не до каплиці живцем?.. — а в самої клявіятура в роті усміхається.

Боляче мені, знаєте, стало. Але терплю. Мільйони дістануться!.. На вечорі моя мила так розходилася танцювати, ну спасіння мені немає! Правою протезою мені всі мозолі розплескала. Сціпив я зуби і думаю: «Тобі десь у колгоспній олійниці олію давити, а не по моїх любимих мозолях товктися». Але терплю. Мільйони дістануться!..

Якось приходжу я з роботи додому, а вона вже гукає:

— Гарі! Гарі!

Я біgom до неї в спальню:

— Що сталося?

Вона скривилася, як середа на п'ятницю і відповіла:

— Гарі, діла погані... Газопровод у мене зіпсувся і того... передній кран не діє... і того...

Я лагідненько до неї, щоб тестамент на мене переписала:

— Мері, може я тобі того... щоб діяв газопровод, клізмет поставлю?.. Чи може лікаря покликати?..

Вона враз, як схопиться на одній нозі без протези, кліпнула лівим оком, а потім, як закричить:

— На дідька мені лікар?! Що ти думаєш, що я вже дуба даю. Не перепишу на тебе спадщини!

Я вже коло неї і так, і сяк!..

— Мері! Любa моя Мері! Ти мене зле зрозуміла...

Вона трохи пом'ягшала і вже лагідніше відповіла:

— Ну, візьми розвідного ключа і прикрути в туалеті передній кран, а то «вотер» протікає... А в кухні десь газ проходить. Візьми сірником провір газопровід.

Отак я з нею довший час мучився. Нарешті вона вмерла. У ворожки за столом несподівано померла. Я ще не вірю та швиденько її до каплиці відправив, щоб вона була часом не роздумала... А потім раз-два і поховав. Поховав, змахнув з очей перламутрову сльозу, а потім сів у старенький «Форд» і чхаю додому. Тестамент на мене десь чекає!.. Іду я замість дозволених тридцяти на півсотні миль, навіть і на червоне світло не зважаю. А поліцай:

— Стап, голубчику! Звідки ти такий гончий узявся? Га?..

І заробив я «кводру»!... Але не покаявся — на газ натискаю! Мільйони вже пахнуть! Приїхав додому (тепер і будиночок мій!), а вдома за столом якийсь чоловік сидить в окулярах і конверт у руках тримає. Пинтає мене:

— Ви містер Гарі Ковалъчук?

— Єс, сер!

— Я є лоєр... Маю за честь повідомити вас, що ваша дружина Мері, при здоровому розумі і при свіжій пам'яті доручила мені передати вам свій тестамент...

Я скопив тестамент і схвильований почав читати:

«Я мільйонерка Мері Ковалъчук, вдова колишнього мільйонера Miccicini і дружина теперішнього імігранта Гарі Ковалъчука, залишаю йому всю свою спадщину при умові, що він мене поховає за всіми християнськими звичаями.

Спадщина моя складається із боргів в сумі 22 тисячі долярів, із яких 20 тисяч я вже сама погасила за рахунок проданого мною недавно будинку містерові Оклагамі, а 2 тисячі долярів боргу сплатити мій любий Гарі впродовж цього року. Покриття видатків на моого

лоєра сюди не входять. Мій власноручний підпис, Мері Ковальчук».

Не встиг я дочитати тестамент, як руки в мене відразу відпали, в очах затьмарилося, в голові замакіт-рилося, вікна пішли на стелю, стеля на підлогу...

Лоєр співчутливо подивився на мене, потім подав склянку води, потім залишив рахунок на 300 долярів і пішов геть. Другого дня до мене завітала Галочка. Така, як ягідка! Вона співчутливо подивилася на мене, потім знизала плечима і стиха промовила:

— Пане мільйонере! Висловлюю вам своє чисто-сердечне співчуття, але пробачте мені... ваша дружина ще два місяці тому позичила в мене 500 долярів...

Третього дня я отримав з «фунерал гоме» рахунок за похорон.

П'ятого дня прийшла за грошима ворожка.

Шостого дня до мене дзвонили якісь незнайомі люди.

Не знаю, чим все це скінчиться, але я вже надумав утікати кудись на молочну фарму...

Мене боржники так роздоїли, що я вже став дійною коровою.

(«Новий Шлях»).

— Скажіть, приятелю, що це та-ке »сімейне вогнище«?

— Та ви ще цього не знаєте? Це таке вогнище, на якому жінка все життя шварить чоловіка.

ПРАКТИЧНИЙ ЖЕНИХ

— Чому ти одружився з такою малою дівчиною? — питав на весіллі Іван свого друга, що взяв собі за дружину маленьку на зріст дівчину.

— Це, так сказати б, моя філософія життя. Я вважаю, що жінка є конечним злом, і якщо воно мусить бути, то хай уже буде якнайменше .

**

ЗА ЛІТЕРУ «Г»

Забанував письменник Борис Антоненко-Давидович за буквою «Г» і поскаржився, з цього приводу, читачам «Літературної України» (88, 4/XI/69), статтею «Літера, за якою тужать». Мовляв, «ліквідація літери «г» не спростила нашого правопису і не полегшила читання й писання, як того може й хотіли реформатори, а навпаки, ускладнила можливість легко зрозуміти написане». При цьому автор наводить ряд труднощів яких зазнають письменники й перекладачі художньої літератури, а смертельні люди зокрема. До цієї останньої групи він наводить ще й мороку з написанням українських прізвищ, які мають звук «г» на початку, або в середині цих слів.

«Докопечна й пагальна потреба відновити в нашему алфавіті цю скасовану літеру, — кінчає автор, — зрозуміла для всіх». І хоч стаття Бориса Антоненка-Давидовича друкувалася «порядком обговорення», то охочих до дискусії не знайшлося. А шкода. Бо цікаво було б знати, як завважує автор, «чи збереглася особлива вимова твердого, або проривного «г», що колись позначалося окремим знаком (як літера «г» з хвостиком угору) у словах типу **грунт**, **ганок**, **гузик**, **гелгати...**» Вимовляти ж з літери «г» слова, що мають в собі твердий звук «г» було б смішним і трагічним. Бо коли «гніт» називався **гно́том**, а «гзимс» тільки **гзимсом?** Чи не була б це зумисна і злобна образа їхніх гатунків? Бо гніт буде завжди гнітом, а гзимс гзимсом доки в них буде звучати мужній звук літери «г». Так, «гніт» і «гзимс», а не якийсь там млявий і зам'якушений **гніт** чи **гзимс**. Або слово **гуля**. Кому воно неясне? Набити комусь »гулю« — справа мужнія, проста і зрозуміла: як горіх, як яйце, як кулак. А набити комусь **гулю**, — що це таке? Це так, як би назвати **гнипа** **гнипом**, а **гнуса** **гнусом**. В чим тут обмана? Навіть звучить напатріотично!

Тому не диво, що до голосу автора підсовєтської газети прилучилася одна з наших наукових академій шумним мітингом і високопатріотичним комунікатом. І добре зробила. Бо справа знаку «г» це не якесь там собі загумінкове негодування, а стихійний національний бунт. Бунт проти скасования критичної літери нашої азбуки. Бунт, що пахне народним гнівом, і, хто зна, чи не народнім конфліктом. Я був на цьому протестаційному віччі і признаюся, що такого зацікавлення українською справою я ще не бачив.

— Шановна громадо, — зачав голова академії, — українська справа стоїть на грани великих потрясень. Їїк вам відомо, письменник Борис Антоненко-Давидович виступив в «Літературній Україні» в обороні скасованої літери «г» і висунув домагання, щоб цю критичну букву відновити в нашому алфівіті (довгі оиласки). І хоч його скаргу друковано «порядком обговорення», проте в обороні висунених аргументів, з відомих причин, ніхто не виступив. Тому цей обов'язок спадає на нас, вільних українців у вільному світі. Можливо, на першій погляд, це справа малої ваги. Але коли приглянутися їй ближче, то воно так не є. Це справа загально - національного значення з міжнародними комплікаціями. Нас однаково турбую написання українських слів із звуком «г» і право-напис чужоземних слів та прізвищ з твердою вимовою згаданої літери. Не смішно бо нам виглядає називати «твал» **твалом**, «гуму» **гумою**, а «гедз» **гедзом**? А хто з **егалів** хоче стати **Гегалом**, а з **Галаганів Галаганом**?

— Добре кажете, пане президенте, — обізвався хтось із публіки, — добре кажете. Домашні справи то ще пів оіди. Але як полагодити справу міжнароднього значення? Візьмім отаке невинне слівце, як «гуляш». Гуляш, цанове, гуляш! Доки гуляш буде гуляшом доти в ньому буде зміст і спокій. А гуляш? Чи ви знаєте, що може викликати слово **гуляш**? Мадярський протест. Невдоволення. Реакцію. А може й спротив, бунт, інтервенцію, репресії. Чи ви хочете, щоб нас товкли там через **гуляш**? Тож треба нам, панове, постояти не тільки за «гуляш» і за літеру «г», а й за долю наших братів у Мадярщині.

— Або візьмім таке слово, як **трапі**, — обізвався

ще один із присутніх. — Від коли ґралі були ґралями то в них все були честь і гідність того гатунку. Не якісь там беззубі ґралі, а оті традиційні, шляхетні і зубчасті ґралі писані літерою «г». І то не лише ґралі українські, а й сусідські, польські, міжнародні. Ґралі нас єднають, панове, ґралі. Тож станмо в обороні скасованої букви «г»!

— Якщо ви хочете якогось діла, — перервав тут голова академії, — то треба нам, панове, в цій справі звернутися осібним маніфестом до Об'єднаних Націй.

І на другий день появився в пресі комунікат такого місту:

Достойний Секретар ОН

Будинок ОН

Нью Йорк, Нью Йорк

Достойний Пане Секретаре:

В «Літературній Україні» з'явилася стаття письменника Антоненка - Давидовича в обороні скасованої літери «г». І хоч стаття друкувалася «порядком обговорення», проте, з відомих причин, голосів в її обороні не було. З огляду на ці недопускальні практики, ми вільні українці у вільному світі, об'єднані в Науковій Академії, почуваємося до обов'язку стати в обороні прав наших братів — їх бажань відновити скасовану літеру «г». Брак цього знаку в нашій азбуці може викликати домашні клопоти в писанні деяких слів (гуля, гніт, гзимс, гніп, і т. д.), а також привести до небажаних міжнародних конфліктів. Наприклад, слово **гуляш** (зам. гуляш) може викликати мадярське невдоволення і репресії супроти українців, що згодом може довести до мілітарного міжнародного конфлікту.

Стоїмо теж в обороні гідності слова **«гралі»**, чесного інструменту без якого не може обійтися жодна нація. Як бачите, це справа світової важості. Тому слово **гралі** було б немилосердно зневагою для цього гатунку рільничого знаряддя.

Віримо, Достойний Пане Секретаре, що Ви станете в нашій обороні і зробите все, щоб нам було відновлено скасовану літеру «г». Своєю інтервенцією

Ви не тільки запровадите порядок в нашім правописі, але також причинитеся до стабілізації миру і згоди східної Європи.

З глибокою пошаною,

Митро Є. Газда (в. р.)

голова Української Наукової Академії

— А якого висліду ви сподіваєтесь з цього комунікату? — спітав я якось голову академії.

— Про це ще вчасно говорити, — відповів той, задумуючись. — Але я певен, що Об'єднані Нації поставляться прихильно до нашого маніфесту. Бо вони свідомі, що наш «ганок» це ґанок, а не **ганок**, і що «гегають», а не **гегають**. Об'єднані Нації є проти писаного і мовного заміщення, і не хочуть, щоб котромусь із нас сталося тіє, як тому пресвітеріянцеві, що опинився на одному мітингу.

— Не розумію. Що йому трапилося?

— Сталося так, що на одному мітингу кожний присяаний мав написати на листку своє віровизнання. Один з них написав **баптист**.

— Я думав, що ви пресвітеріянець, — відмітив **його** сусід.

— Та я ним є, — відповів той, — але я не знав, як написати **пресвітеріянець**.

— Чому ж ви, в такому разі, не написали тільки літеру **п**?

— Я так і думав, але я боявся, що всі будуть думати, що я є **піскопал**.

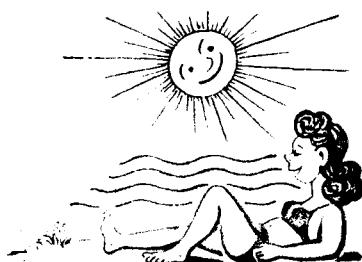
Як не як, за Об'єднаними Націями останнє і рішальне слово.

Tibureio

З М И С Т

	стор.
Іван Евентуальний: Новорічні міркування	3
Календарна частина: 6 —	29
с. Тарсікій Залуцький: ЧСВВ: Сила широго усміху ..	30
Іван Евентуальний: Грицькова спонея	33
С. Музичка: Студент	49
Ганна Черіп'я: Ході	53
Олег Чорногуз: Як дізнатися про походження	57
Гриць Мотика: Чому ми гризemoся?	65
Панько Незабудько: Бальові родзинки	69
Микола Понеділок: Два спогади	75
Н. Сандул: Дванадцять бокалів	95
Борис Чернець: Про славного сина	97
Іван Евентуальний: Майдрівка душ	103
Василь Чечв'яцький: Смерть людини	105
Іван Евентуальний: Чотири рецензії	114
Панько Незабудько: Переальна уявя	117
Степан Шідкова: Шлюб із розрахунку	119
Tibureio: За літеру »Г«	123

ВИДАВНИЦТВО ЮЛІЯНА СЕРЕДЯКА
БУЕНОС-АЙРЕС — АРГЕНТИНА
поручає такі власні видання:

Книжки для старших і молоді:

Юрій Тис: "Звідун з Чигирина", іст. повість, ст. 232
Оксана Керч: "Альбатроси", роман, ст. 312, іл.
Микола Понеділок: "Вітаміни", гуморески, ст. 336
Ст. Вусатий: "Еміграція в поході", гум. ст. 192
"Бабай" — вірші гумор, і комічні, стор. 112, іл.
Іван Смолій: "Зрада", оповідання, стор. 152
Ф. Одрач: "Півстанок за селом", оповід. ст. 292
П. Ясновський: "Під рідним небом...", стор. 320
Іван Евентуальний: "Проти шерсти", гум., ст. 208
В. Гайдарівський: "А світ такий гарний", ст. 244
М. Струтинська: "Помилка доктора..." стор. 146
Ганна Черінь: "Їдьмо зі мною", репортажі, ст. 244
"Сміхоліна", в обробці Бориса Крюкова, ст. 192
Тарас Шевченко: "Заповіт", оригінал і пер., ст. 64
А. Галан: «Невигадане», оповідання, стор. 320
А. Коссовська: «Гірський Еовк», повість, стор. 196
М. Остромира: «Над бист. Черемешем», пов.ст. 300
М. Остромира: «У досвітню годину» повість, ст. 260
Я. Острук: «Те що роз'єдинує», повість стор. 258
Х. Довгалюк: «Кладка над потоком», опов. стор. 196

Книжки для дітей:

М. Погідний: "Пригоди Котика Мурчика", ст. 36
М. Погідний: "Марійка Лебідка", ілюстр., стор. 32
В. Дубина: "Блакитні хмаринки", ілюст., стор. 32
М. Погідний: «Іля Муромець», ілюстр. стор. 32

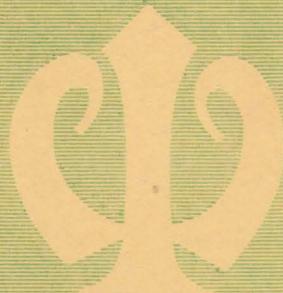
«Мітла» — журнал гумору і сатири, виходить щомісячно від 1949 р.. кожне число багато ілюстроване.

Календар Альманах «Мітла» — виходить щороку, почавши від 1952 р. Кожний річник має 128 стор.

**НАПІ ВИДАННЯ МОЖЕТЕ НАБУТИ В КОЖПІЙ
УКРАЇНСЬКІЙ КНИГАРНІ НА ЕМІГРАЦІЇ**

ЦЕЙ ЗНАК — ЦЕ ЗНАК КООПЕРАТИВИ "ФОРТУНА"

КООПЕРАТИВА »ФОРТУНА« НАЙБІЛЬШ ВІДПОВІДНА
НА СХОВОК ВАШИХ ОЩАДНОСТЕЙ, ЗА ЯКІ ПЛАТИТЬ

від 10% до 18% у річному відношенні.

УКРАЇНСЬКА КООПЕРАТИВА »ФОРТУНА«

- УДІЛЯЄ дешеві позички на догідних умовах;
- ДИСКОНТУЄ векслі;
- ВІДКРИВАЄ біжучі рахунки;
- ПРИЙМАЄ документи »Аль Кобро«;
- ПОЛАГОДЖУЄ всі інші грошові операції.

■ Виплачує кожного року високу дивіденду.

"FORTUNA"

Cooperativa Integral Limitada

calle SOLER 5039 — Buenos Aires T. E. 71—9212

Зainteresованих просимо нас відвідати в такому часі:

від понеділка до п'ятниці — від год. 12. до 19.